

NTK HORVÁTH SÁNDOR

Vissza a gyökerekhez

KAPOSVÁR 2020

Köszönettel tartozom azoknak, akik anyagi és erkölcsi támogatásokkal segítették a könyv megjelenését.

Technikai szerkesztő:
vitéz Gyöngyösi Zsuzsanna

Címlapkép:
NTK Horváth Sándor Horváth Sándor

Vissza a gyökerekhez

Kiadó: Szerzői magánkiadás
Sárbogárd - 2020
ISBN
Copyright ©NTK Horváth Sándor

Elemészti fiait

A költészet nap margójára

Kedves Mester, ha minden úgy történt,
Amint megsejtetted? Nem nagy eset,
Mondtad: könnyedén visszajár közénk,
Nagyszerű zabolátlan szellemed.

Elégedett vagy-e? – mutass jelet!
Van-e ki a céltalan bánatot,
Elcsendesíti? Vagy okod lehet?
Kialtani: költők vigyázzatok!

Szívedben a kízó kérdésekkel,
Egy-egy kis gyertya ég a szemedben,
Miféle kikötőkben lobognak,
Meg-megvillanó fény-pénzeivel?

Kétoldalt karod tört evezője,
Félig a tenger magzatvizében,
De csak a kezdetben választott út,
Visz a sátoros hegy tetejére.

A féltékeny föld mindenkit beföd.
A megszaggatott és hűséges rög,
Semmit nem tilt, nem kér, nem is köszönt:
Csak befogad a vak, közönyös öl, -

Mint megszabott adót fogadja itt,
Az élet letépett virágait, –
Látja nőni, szökni legjobbjaikat:
A múlt, jövő, – csorba jelen csak int,

S lehullik az idővel egy megint,
Mert itt csak sorsába fonva őrszi,
Halhatatlan áldozatát a hant:
Öleli, védi övét ott alant.

Ismerik mind arcod szép emlékét,
Míg éltél szíved húrjait tépték:
Elirigyelték szívedből a dalt,
Mely riadót vert midőn elillant

Miért nem volt elég csak az élet?
Csak a dal. Ön-sorsrontó remények,
Tépték szét az ének szülőhelyét, –
Lett életed jel, drága örökség?

Szabadság – szerelem Gyermekeként,
Adtál ajándékot a hazának,
S akik fegyvert, vitézt énekeltek,
Égig nőve, csillagokká váltak.

És hány siron nőtt korai virág?
Sajog a lélek és jajdul a száj:
Jaj! Te bolond, de messze futottál?
Gyere! Játssz még, játssz csak, ha nagyon fáj!

Elemészti Költő fiait a Kor,
És nem ért még véget most sem a sor,
Még el sem siratott halotti tor,
Már pókhálós feledés takar, s por.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3ZShjAgNLE>

Az Orleáni

Árad a szüzesség kagyló szomorúsága,
a has horpadt,
a medence árbocai közt feszülő bőr a laza vitorla,
rőt hajad krétázza üszökkel a hamuszín eget,
és e fáklya vak holdként világítva remeg.

Által lépve a krisztusi poklot,
elsüllyedt szigetek között jársz,
körötte a lobogó láng,
de még nem érínthetett meg forró csókja, -
Sápadt tested fehér viaszába égett a lázas remegés,
melletted vad táncot járva pávázott a halál,
de hiába,
mert elragadott tőle a boldog öröklét.
Gyúrt szárnyú pilleként megperzselt a láng,
de az emberi bűnben elégve Főnixként,
újjászülettél a sátáni gubóból, -
Alszentté taszított az utókor,
mert nem kellett a szívednek se éj,
se sötét szerelmek kívánt Bizánci csókja, -
melletted a király pojáca,
bábu volt csak.

Te láttad a kármin vértenger apályát,
és a szörnyű ragályt, -
Csodákra kárhoztatott Téged tisztaságod,
megszégyenült körülötted a póre világ,
s most elapadt versként állsz magadban,
tetőtől talpig lecsupasztva a máglyán,
letört virág: et ce téra...et se terra:
Te földre szállt angyal.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=52EVKmRfssl>

Szemed fénye

Hála: szemed tükrében élek,
szeretet és vágy szétfeszítenek,
ám félek, a mélyben mindenütt halál.
Csak azt mondjuk Égnek, mi földet ér,
csak azt várjuk szüntelen, mi véget ér,
simogató kéznek a tenyér,
éhezőnek a kenyér.

Éji szárnyzuhogás a csendben,
hótiszta szív rebbenő mosolya,
ám nappal életfáklyák lobognak,
itt vannak, és Téged akarnak.
Csak azt mondjuk szépnek, mi megragad,
a szárnyzuhogás könnyű rebbenése,
a kútba dobott hangok unt szerelme,
tompá moraj, csillogás, sikoly,
a visszhangzó pillanat sötét,
hullámverése, mementó dzsoj!
Hála: szemed tükrében égek,
felitatom könnyed, ha törik a szilánk,
félek: elragad Tőled a holdvilág.

Szeretet és vágy szétfeszítenek,
ám a mélyben mindenütt halál,
minden ég a pillanatnyi fényben,
nem várja meg a szörnyű rothadást.
Legördül a színes filmszalag,
kődfehér éjben bolygók csillagzanak,
tarka mének szagatják a csöndet,
égen-földön sárló ájulat.

Még csak az imént érkezett,
minden új és szűzi tiszta,
kezében fóliáns tekercek,
de szíve mélyén bizton tudja:
a Földet nem adja
nem adja semmi pénzért vissza.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=EnXMwY2shEw>

Balsors elfogyó fényei

Egyetlen holdvilág belengi téli kertem -
semmi hír,
hogy fénye pillám mögött tavasszá fényesedjen?
Tördelt szavam
becézve, súgva, mint a nyár kalásza,
lázat lehel - szinte sír - érted kiáltva!

Derengve jössz az álom lakta éjből,
kegyetlen, durva rima arccal nyúlsz felém -
Egyetlenegy levél se rezdül,
hogy szemed kigyúlva felragyogjon:
Hófogú, téli arc a jégfelhők közül.

Szent ez a véset

(Zarathusztra)

A múlt az a Múlt -
A Jelen egy pillanat -
Isten az Egység!

A terror háza

Én igazságra születtem,
S most pártos bűnben hallgatok, -
A szúrós alkony visszaránt,
Hiába hívnak csillagok?
Nem kell intrikus hírharang,
Sem hamis próféták szava, –
Többnél több mint giling-galang,
A rabigazság fóruma.
De jól vigyázz, mert mérgezett,
Itt minden hírhedett csoda,
Befonja létedet a pénz,
S megront a mammon maffia.
Diktatúrák árnyai közt,
Elnyel a bűn sikátora,
És napra-nap kamatra nő,
A holokauszt mámora.
Bűn követeli magáét, –
Bűnben harácsol a rosszabb, –
Ahol hatalmas úr a pénz,
Ott a bank a legaljasabb?
Hol sorsnak hívják az önkényt?
Ott blódi demokrácia,
Köpenyében ülnek törvényt,
S megbélyegeznek semmiért!
Ébredj! A létedre törnek,
Már kovácsolják a láncod,
Budapesti euoper,
Nemzetvesztő sarlatánok, -
És még hol? – majd kitalárod.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=x5Yx23esA6M&t=131s>

Nem alhatom többé

Tölgyek közt bolyongok órákon át,
Avar zörg, roppan a fák nyögése,
Szíven üt a baljós éji láz,
Ófonálon szisszen már az idő kése,
Szívem nehéz, Megvisel lüktetése,

Közelg a tél,
Fogam között fohász és szószilánk,
Torlódva sírnak kőkemény szavak,
Tajtékkaal zúgva egymáson át,
Ajkam remeg,
Az éjszakák rólatok vallanak.

Fejem körül szitok és szóvirág,
Itt élek köztetek vajúdvá rég,
Elbukom egy szó könnyes tövében,
Legyűr és összetör egy semmiség.

Ajkam dadog,
Khámort megölték Jákob fiai,
Minden, mi bűn volt újra éled,
Véres eső hull az égről,
Sír az Isten, szörnyű végzet, -
Ájult csendben csillagok zuhannak,
Hiába minden, sarjad már a bűn vetése,
Vonóját tördeli egy vén cigány,
Átkot szór, perelve az éggel,
Pusztuljon vele a bomlott világ!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=B-wAZpJpVzg>

Ünnepi köszöntő

Lelkemben zendülés, - harangszó,
És székely kürtök riadóznak,
Oltárnál megáldott szavakból,
Himnusz szól, Pro patria nosztra.

Szabadság, Petőfi reménye,
A legjobbak meghaltak érte,
De emberségük csillagfénye,
Fáklyát gyújt szívünk ünnepére.

Távoli csillagként derengő,
Most visszatérő égi fények,
56' vérfoltos egéről,
Visszahozzák régi reményed.

A jövő fátyolát szaggató,
Fényes égen járt pünkösdi szél,
Mesél Erdélyről, igazságról,
Új honfoglalásra ösztökél.

Hazát, hol szüretkor bor dalol, -
Asszonyok édes mosolyért,
Kacagás kél a hegyoldalon,
Ahol az élet, - emberjáték.

Hol bölcsőt ringat a szerelem?
És a szép, hajnali szabadság,
Hagyja, hogy megértés szülessen,
Ott legyen szabad, édes hazánk.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9hXs08g2ca8>

Már rég kihajoltak

Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok,
és szent lelke lakozik bennetek?

Ki mondja meg, milyen utakról,
Közelít felénk, s mutatja meg magát,
A csapongó,
Képzelet hordozta igazság?

Magadnak, ugye Te nem hiszel?
Hiszen a szavak, mind csak játszanak,
S az értelem,
Sánta kutyái, megugatnak.

Káprázat bűvöli el szemed:
Kontakt-, állhatatos, lárva-mosolyok,
Az önzések,
Jéghideg résein, kivillog.

Alpári lóvásár folyik itt,
Hát ne szórj közéjük drágagyöngyöket!
A gaz virít,
S a pimasz meglopja életed.

Kufárok sűrögnek, forognak,
A szeretet kútjai elapadnak:
Elárvulnak,
A jók, - szívük magára marad.

Lármás lócsiszárok ágálnak,
Hamis kutyák csaholnak, de Te ne félj!
Szíved igaz,
Majd elvezet hozzánk, és megért.

Sokan vagytok már, jövőtöket,
Másra ne bízátok, csak zörgessetek!
S a szívetek,
Egymáshoz közel, majd megpihen.

Őrizzétek tisztán szemetek,
S lássátok meg végre, milyen a világ!
Hol az ember,
Bambán ballag balsorsa után.

Már rég kihajoltak elétek,
A rózsák, és a szelídszép mosolyok,
A tiétek,
Vegyétek el, mit Jézus adott!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QkC4x2oj3cg>

Álmos király

Menjünk vissza az ősi Földre,
Ahol királyi pár volt Nap és Hold.
Ahol a Szépség, és a Hit lakott,
Pünkösödnek éltek, mégis örökre, -
Szívükben is bilincseket törve,
Szemükben sugárkéve lobogott,
Mégsem volt a székely addig boldog,
Amíg lelküket Nergál gyötörte.
Mánit kell keresni, ki elveszett,
De életet váltani nem lehet.
Már régen nem értjük, mit mond a Hold,
Bár, fejünk felett Nap ragyog, s égi,
Csillagport szór reánk az éj, mégis,
A lélek árnyékvilágban bolyong.

Advent a Hargitán

Ünnepi áhítat hoz fényt a szemekbe,
Zörget zsebekben téli diót, –
Nem alázat, csak a szeretet,
Ünnep szava szól értetek most.

Áldozati bárány jajszava,
Sikolt a sötét éjszakában, –
Eladták, és legott leölik,
Titokban a durva legények.

Ahol sírva hívnak az erdők,
Fénylő zádokfa* téli éjben,
Minden rög hozzád hajolna,
Ósi bércek hazátlan fia.

Sír az angyal az ádventi Hargitán:
Üvölt a szél, idegen jajjong,
Tördelik a fákat jégcsapok, –
Volt, ami volt, most minden halott.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=g72B8kg0xhA&t=32s>

Máni a Golgotán

Mind így megyünk el -
Máni szenvedésével -
A kereszt alatt –

Várjuk meggyötört szívvel?
Majd megszólít az Isten.

Üzenet a sorsnak

(In memoriam Szabó Dezső)

Lopják a kedvemet,
lopják a szavakat,
lopják a fényemet
háttér nagyhatalmak.

Gazul kiforgatnak,
földemből, hazából,
házamból, imából:
Nimrútnak csúfolnak.

Szesszel, joggal, droggal,
mindenütt becsapnak,
sanda aljas trükkkel,
garasért eladnak.

Most már szolgálni kell!
száz és ezer jajjal,
fogat csikorgatván,
mindenféle bajjal?

Fiai a Napnak,
árvái a sorsnak,
minden ősi jussnak,
székelynek, magyarnak.

Szabad szkíták népe,
a Kárpátok alatt,
ne légy ellensége,
magyar a magyarnak!

A vers igéző villanás

A vers, igéző villanás, -
Nem csak inspiráció?
Véletlen kincsek Krózus gyűjteménye?
Bár legyenek azok oly csodás okok, -
Költeni annyi, mint kicsit meghalni,
Magányos csöndek ismeretlen,
Fény-magasában, ott fenn,
Csak hogy meghalljam a rejtett hangokat,
Édeni dalban, -
Rátámaszkodni a papír kínálta szűzi fehér lobogásra,
Feledve elhullt sorstörédek regimentjét, -
Már csak a csend szól,
Amikor egy hangsor ölelés,
Mint egy álomból odaintve,
Megszületik a szóragyogás,
Feketén, fehérén, -
Ím az ajándék, -
Mint egy varázsütésre telik a lap,
Ártatlanságának felavatóján,
Már megfélekedezve a címről is, -
Túl emberi lelken, - hangosan szólna az, -
És amikor egy dallam-törödék,
Csak szemernyi, mintegy odahintve,
Megszületik az első pillanatából a másikig,
Az esetleges ihlet ősi zenéje megőrzi,
S visszatér ajándék képpen,
Sebezhetetlen forma világa, –
S a bizonyosság, hogy a túli semmin,
Már itt van, hogy hitelesítse a költőt,
Az alabástromi éteri álom,
Szűzi zenéje.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=oRuGsWb0CKY>

Mindig együtt

Mindig együtt az idővel:
Növekedjék, mert halhatatlan,
Múltja nyelvét őrzi e nép, –
Jelenben él és Jövőbe néz,
De hűségben egy akarattal,
Vallja régi, nagy hírét!
Őrzi István Király Jobbját,
Palástját, Jogarát, Kardját, –
Szent László arcával a Hermát,
A Szent Koronát, Országalmát.
Őrzi Mátyás Igazságát,
S annyi, híresen szép legendát,
Fényes szemmel hallgat, míg él,
Ki igaz magyar e sártekén.

Dicsőséggel, oly sok évig,
Vigyázták az ősi népet,
Megóvták az élettárgot,
Harcban forgó, nagy Királyok.
Mindig együtt az idővel:
Fényeskedjék halhatatlan,
Magyar hazánk, felmagasztalt,
Kincseknél is drágább éke:
A Szent Korona öröksége.

Köszönet! Százszor is köszönet,
Hogy elviseltétek a terhet,
Amikor senki nem segített!
S mert a szívben élt még a nemzet, –
Óvtátok a megszenvedett,
Magyar szó szép igazságát,
S az évszázados vész után,
Az újrakezdés olajját.

Ünnep van ma. Nagy-nagy ünnep:
Nemzetünk születése napja,
Adjátok át az örömet,
Mint gyermekének édesanyja!
Mondjátok el mindenkinek!
Mefogyva, de él a nemzet!
Az utódoknak megóvtátok,
Az egyre fogyó, kis országot,

S lélekben, a Turul-házi,
Mindig dicső, mindig bátor,
Árpád földjén felvirágzott,
Szentkoronás királyságot.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UoNgiE4GSkk>

Húsvétra várva

Jöttem általdőfve – csak harmadnapon,
Nyit ajtót az éjféli telihold.
Csodára vágyva gyermekek születnek,
Nem kérdve a reményt, – hol kóborolt?
És jöttem általdőfve rút szavakkal –
Ajtót mutatva – „Ki vagy Te bolond?”
És mert megölték lelkét a világnak,
A Júdás most is Jézust káromol.

Jöttem áruást, bűnöket feledve,
Mert a Megtöretett feloldozott,
Veletek együtt megtisztult lélekkel,
Áldva az Urat és a Templomot,
Jöttem új életért Jézusra várva:
A Csíksomlyói Fellázadásra.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=miejaRAs_7w

Lampionok a vízen

Ferenc pápa Nagaszaki imája

Csak félig hallom a távolból, -
Inkább látom,
Integetnek Nagaszaki gyermek kezek.
Megintenek minden élőt,
Mert mind ártatlan volt:

Gyermek, asszony, öreg,
Mikor máglyára lépett,
Az újkor vakoló hajnalán.

Örök tanulság volt ama kísérlet,
Mert nem készült hangfelvétel, -
Nagy show lett volna ama a sóhaj,
És most hallhatnánk az agyimosóban,
Könnyek között szomorúan,
Hajnalonta haldokolva,
A villanásnyi atomhalált.

Késő bánat, perverz óhaj,
De ne mondja senki erre:
Ejnye, ejnye, -
Lánglelkek a tűzviharban,
Nem szenvedtek, csak százezren, huss!
Fel a mennybe!
Mind egyszerre, - ejnye-ejnye!
Két várost a Földről,
Így elsöpörni?
A szó enyhe: Nem lehet azt elfeledni.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=q8t-0MGIIk>

A magyar Szentkorona

Szent kartusa vagy és királyi őre,
Hú magyarjaidnak Nimród talizmán.
Hiába tört éj, balsors nemzetünkre,
Nélküled, bitorló, nem lett itt Király.

Benned ég még az ősi hit visszfénye,
Mély titok zár körül és száz legenda,
Mikor, hol készült szerencsénk edénye?
Ez glóriás hitünk attribútuma.

Ész, szív, virtus, képzelet, - ő Napkelet,
Arany-kori, szépsége jött el veled,
Bő örökséggel, királyi Szkítia, -
Ahol megszületett sólyom nemzeted,

S lett Nimród- magyarok híres fia,
Atilla, Buda, - szent hieroglifák,
Szkíta-hun gyökerét őrzi még a pánt,
Hát gyógyítsuk végre rontott Korpuszát!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ZFt8v0G8s1Y&t=64s>

Harmadik erő

Sötétség és fény,
A két pólus peremén,
Halált szül az Én –
Mert a gyűl ölet:
Bipoláros a remény,
Csak a szer etet.

Üzenet testvéreimnek

*Motto: Mit mondhat nekünk orosz, angol, francia,
Ha általuk lettünk a népek koldusa?*

Mikor a pokol a földre leköltözött?
Gúny tárgya lettél a koldus népek között.
Szakadt bőrcafatra vertek ólmos bottal,
Bosszúért lihegve, vicsorító foggal.

Ötvenhatos rabként vörös poklok mélyén, -
Megtagadva bérenc rabtartók szeszélyén, -
Ahol minden hazafinak bitó volt a bére,
Gyilkolt a gyűlölet beteg szenvedélye.

Mementó voltál a világ szegényére,
Mégsem kiáltottál igazságot kérve.
Ott, ahol erény a Trianoni gaszág,
Ott, nincsen számodra, és nem lesz szabadság!

Magyarnak maradni, bármi legyen sorsod,
Ha hontalan életed könnyezve hordod, -
Magyarnak maradni, ha támadnak orvúl,
Ha sebzett szívedből a vér is kicsordul.

Magyarnak maradni, bölcsőtől a sírig,
Add meg Uram nekünk a Béke ígét!
E hazától távol, elhagyottan, árván,
Balsorsos tört végzet sötét éjszakáján,

Ha guruló arannyal kísért is a sátán,
Maradj magyarnak, - magyar múltad árán!
Magyarnak maradni, - ezer éves jussal?
Ország tolvajok közt, kinnal, könnyel, jajjal,

Felírjuk sebeink a lángoló égre,
És esküszünk pártus Istenünk sebére:
Magyarnak maradni, - akkor is megérte,
Ha hűségünknek, most, koldusbot a bére.

Magyarnak maradni, - isteni küldetés!
De ha áruló vagy, kísérjen megvetés.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=tlgX_98UWUA&t=297s

Józan látélet

Habszivacs törmelék között hevert,
Korunk gyermeke.
Azt szívta csak, amit maga kevert, -
Neuronról neuronra égett,
Pusztult pillanatról pillanatra,
Önmagát emésztve vabankra, – tudta,
(Ehhez hozzá segítette kamasz tudata)
Semmiért jött a világra,
Ezért húzott lapot húszra.

A feleslegesség béklyói bénították,
Zárták szellemét palackba, –
Két éves sem volt és már hazudott?

És úgy halt meg,
Hogy nem érzett még büntudatot:
Anyag klónoztta hasonmás-alakra:
Abrakadabra.

<https://www.youtube.com/watch?v=51jCnZ-vmHk&t=14s>

Magyar holokauszt

1849–1919–1956

Omló testek alá hullnak,
Szemek fényén nap cikázik,
Fosztogatnak mohó ujjak,
Puskacsőből vér virágzik.

Virágillat orgonája,
Ömlik el a délutánra,
Ájult eső karikája,
Mossa arcát mindhiába.

Ím a halott kiterítve, –
Vége! Többé nem beszélhet,
Hideg költözik a tájra,
Költögetik ám hiába.

Isten áldjon Jó barátom, -
Sötét gyász alél a fákon,
Itt fekszik mind kiterítve,
Az Aradi Tizenhárom.

Kardlappal pöröl a diktatúra,
Nem csillapul a bosszú szomja,
Magyar Isten ne hagyj magunkra!
Hogy ne jussunk mind koldusbotra!

Omló testek alábuknak,
Szemek mélyén, jaj csírázik,
Születnek, eltűnnek halottak,
A koponyákból fű virágzik.

Isten veled Jó barátom!
Néma gyász lebeg a fákon,
Itt fekszik a temetetlen,
Ezeréves magyar álom.

Kardlappal nevel Európa,
Nem csillapul a bosszú szomja,
Magyar Isten ne hagyj magunkra,
Hogy ne keljünk mind vándorútra!

Isten veled Jó barátom!
Néma gyász ül a határon,
Itt zokog a milliányi 48-as,
Trianoni, 56-os Tizenhárom.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=I91q_4W8d34&t=8s

Egy út iker tanka

Beszélg Istenről,
Ki jó-rossz közt nem választ:
Ő a teljesség:
A kétség és félelem
Örök útvesztőiben –

Tiéd a Mikor –
Te vagy az idő Ura,.
Válts mindent jobbra,
A Te örök jelened,
Legyen enyém is egykor!

Angyalra várva

(Trianónia helytartóságból)

Ostorcsapás a hideg esti szél,
Fagyos ujjakkal bogozza hajam,
Fegyvert ránt hamar a gyáva szeszély,
Arcomba sújt, hogy adjam meg magam.

Ökölrel vár reám e vad vidék,
Klondájk rózsája nő a flaszteren,
Ha látod? – ne kérdezd miért?
Gyilkol az ösztön és a félelem.

Büszkén török börtön-országon át,
Vadul kérdem önmagam sebezve:
Ki csapszékek mélyén Angyalra vár –
Miért él itt? – már mindent elfeledve?

Ha az idő, mint mozgó sír elér?
Nem fejték titkot már e szegleten,
Hisz' túl az élet már a jó-felén,
Gyenge a szív, – csorba a fegyverem.

Várok ünnep arccal hideglelősen,
Ki büntől szűzen mindent birtokolt,
Túlterhelt hajón élek sietősen, -
Titkokat súgva már, akár a Hold.

Már vágytalan - kopár - akár a kő,
És vajúdvá is e kocsmaléten,
Régen túl az ismert határokon,
A vér, s a szellem ígézetében.

Vagyok fodor az elfutó vízen, -
Vagyok sors-kérdés és balsejtelem, -
Itt élek köztetek magányosan,
De érbítón legyűr a jeltelen.

Bilincsek közt nem élhetek híven,
De leszek lélek: új nap, kegyelem!
Nem vetek már szilaj hullámokat,
Levél vagyok Uram, nem áradó patak.

Végül vagyok ok, – Néked okozat,
És haszontalan emberáldozat, -
És ha volt szívem? – Tiéd volt Istenem, -
Igen – Tiéd – ennyi volt életem.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=XiMbmVtJIU&t=120s>

Teremtő Atyánk

Adj nekünk szemet,
hogy felismerjük Jézust,
Karacsúny fiát!

Adj nekünk szívet,
hogy ma befogadjuk Őt,
és szeretetét!

Adj erőt, lelket,
hogy a nyomodban járjunk,
az éjszakában –

1956

Európa szívében, Budapesten,
Jajveszékel, dübörög az ég,
A Corvin közben, Széna téren,
Emberirtó verőfényben,
Írt köveken járok ünnep reggelén.
Vérfövenyen, - sápadt arccal,
Mély zavaros kábulatban,
Hallgatom a gránátok, hogy zuhognak?
Az ünnep-hangú késő őszben,
Vérpad épült, - vesztőhely az áldozatnak.
A Corvin-közben, Széna téren,
Mit üzennek?
Gyermek arcú sebesültek?
Büszkén törtek tetem országon át,
Álmodt szöve keletről nyugatnak,
Ám cserbenhagyta őket a világ!

Már sok-sok éve. Virágba borult minden remény,
Most szemlesütve állok, hideglelősen,
Oly közel a vég, - kísért ama régi kép,
Szólít az a másik valóság,
Hiába a segélykiáltás,
Elrabolták és meghalt a megvasalt szabadság!

A Roosevelttéren, - Moszkva terén,
Nem kellett magyar élet és igazság!
A novemberi hideg őszben,
A város minden szegletén,
Még ragyogott a megváltó remény, -
Megszületett a régen várt magyar tavasz:
Virágba borultak a megőszült szigeti fák,

De egyetlen éjszaka alatt,
Megjött a Tél, és november negyedikén,
Mefagyott minden virág.
Az ország gyászban és romokban állt!
Eltaposott mindent a pufajkás csizmaláb.
Herceg! Ugye tudod mi az igazság?
Ha húsába vág, -
Hallgat, és nem akar tudni róla a világ!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ACrgLmHoHks&t=75s>

Néhány szó

Hommage a A. Dante

A szonettedről, amit úgy csodálok,
Hisz' minden sora csillagokba téved?
A magos égig követtelek Téged,
Ha tengerekre hívtak Dante álmok?

Mert minden, egyes szó, mint kis gyökérzet,
Mintha égnek lettek volna álmai?
Túl lépve, a képzelet határain, -
Ha Szép és Jóság erényét idézted.

Magamnak csak a dalokat akartam, –
Örök árván, dúdolva, hallhatatlan,
Párás szemekkel, mint ki Napba nézett,

Babérkoszorúval köszöntelek Téged, –
Múzsák és papnők szonett fejedelme:
Kit versre ihletett, Uránusz kedve.

Szilveszteri meditáció

Mint félem hosszú éjszakája,
Takar testem kopott bőr ruhája,
Még lelkembe fonódik kegyetlen,
Kötélékével a régi ember.

Bár nem voltam adósa senkinek,
Enyém volt Laokoon szenvedése,
Béklyót vert rám hűség és szeretet,
Szívembe szúrt töviseket érte.

Már nem vagyok adós, sem köteles,
Lehull nehéz bilincse rólam,
Kikopik az idő is alólam,
Nem vagyok fontos többé senkinek.

Nem érdekel világ kincse, nincse?
Mint hosszú gyötrelmem éjszakája,
Foszlik énem régi rabruhája,
Hullik az élet szörnyű bilincse,
De nem érdekel már, ez a nincs se.

Már nem hajtanak ösztönök, lázak,
Mégfizettem az embervilágnak,
Indulok tehozzád lábadozva,
Leszek, ha kell, az áldozat útján,
Jézust hívó Máni maradéka.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ZiqZeCV9G7E>

Nirwana

Jó-rossz együtt, –
Minden ugyanaz volt már, –
Egy szőnyegen ült Mester és Tanítvány, –
Eltelt tíz év, amíg a Mester megnyitotta szívét,
Hogy elmondja a Teljesség titkát,
És az élet rejtett ígézetét:
Mi az ember-élet?
A létezés végtelen tengerén?
Mi egy nap, egy év? És miért a sietség?
Megszállott számolgat időt, percekét,
Siess! Vedd el, győz az erősebb!
Sebesség a cél, aki megáll?
Az a Földbe visszatér.
Elmúlás kísért:
Még semmi nem történt és már itt vég, –
Súgja a lélek, – elmúlik az élet?
Szerelem, hír, vagyon örök értéke:
Mindeneknek csak elmúlás a bére.
S lőn, újjászületés!
Minden ugyanaz már, –
Egy gyékényen ül Mester és Tanítvány, –
Üzenetet várnak a másvilágtól,
Csak ülnek a csendben, - hiszen tudják jól:
Eljön a tavasz, és a fű nő magától.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=liHvyOeXjNk&t=103s>

Máni Parakléta

Fényben született
Jézus tizenharmadik
Hun apostola -

Fényudvar

Bezárva az időkalodába,
Csupa zöld kék barna árnyék,
Reszket, és változik át,
Barokk lilára.

Lenge dallamszárnyat ringat,
Egy szikár Bach fuga futama,
Kérőre várva randevúra hív,
Szép, szőke Aletta.

Egy, fél ablakpaletta,
A délutáni csendet telesírva,
Reflex fényjeleket küld,
A terasz felé.

Virágport sodor az éhes, déli szél,
Trópusokról, szerelemről mesél.

Bezárva az időkalodába,
Zöld, barna, kék emlékek,
Drága árnya elragad,
És a késő nyári délutánban,
Veszíteni és szeretni tanít a Nap.
Szeress hát, akkor is, ha nem szabad!
Amíg tombol a nyár?
És csókot éget a napsugár?
Csupa-zöld, kék, hűvös árnyék,
Reszket irulva-pirulva, -
Fényre gyúlnak a vágyak,
És a megperzselt szívek,
Új társra találnak.

A nyári nap, mint boldog zene száll!
Nincs holnap, se holnapután,
Csak ez a sugárzó mai nap,
Csak öröm, csak ünnep,
Csak nyár van: örök, -
Mikor mindent szabad,
Amit az álmok maguk akarnak.

Amíg tart ez a nyár?
Az ezerszer megvert,
Megalázott élet,
Magára talál, -
Üzenet száll:
Az élet: szerelem, játék,
Minden hív, élni tanít,
Mind-mind keresi,
A nyár örömeit.
Az élet diadalmas áradása,
Játék és szerelem,
Önfeledt vad futása, –

Amíg tart ez a nyár,
Talán az idő sem állhat meg,
Velünk marad a pillanat,
Az álom fényudvarán.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=zGcSZEUX0cQ>

XXI. század

Bujdokol a fény -
Haza fenn a magasban -
Szíveinkben él –

Harangszó hív

Menj! Indulj el, ne nézz vissza!
El kell jutnod ama síkra,
Ahol az imádság meghozza jutalmát,
Ott majd befogad valaki,
Ha itt kítaszít a világ.

Szakítsd el a jólét ördögi hitellelét!
Erősen élj, - ne félj! Te csak az égre nézz!
Szakítsd ki szívedből félelmed gyökerét!
Dobd el az összekuszálódott élet,
Romlott, rosszízű gyümölcsét!
A jó nem békíthető össze soha a rosszal,
Fordulj az ég felé panaszoddal,
És indulj azonnal!

Felszabadultan lépj az útra,
Ha harangszó hív templomunkba?
Platon óta a szellemlenget,
Istent keresi igaz hittel,
S míg feltűnik az égi város ékes birodalma,
Belső napod lesz a fárosz,
Mely utadat megmutatja, -
Menj! Indulj el és ne nézz vissza!
Megáldanak ma templomunkba'.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ub5nGCyNVnw>

Az ígélet földjén

Munkács, Pozsony, Arad, fáradt ege alatt,
Szelek söprik a Múlt, dübörgő útjait, –
Légiók és Keresztesek törtek utat,
És később gonosz, oszmán hadak vonultak itt.
Ezer éve itt tért haza vérben ázva,
Magyarságunk győzedelmes vadvirága.
Te szegény! Mily gyalázatot követtek el,
Itt, áruló hadak, kik hűtlen, cserbenhagytak?
S érted „júdás-pénzt” e gyalázatért kaptak!
Gazságukért, tőlünk, most mit érdemelnek?
Nézd csak nagyjaink sorát! Hogy értek véget?
S mellettük a rosszak, – jóknál, jobban éltek.
Birodalmi Habsburg, török, orosz vágyak,
Szomjazták a zsenge, magyar mátkaságot, –
Egy sem kérte, csak akarta, s jött rabolva, –
Megtaposva, földre rogyva, megalázott,
Magyarország, ájulatból ki emel fel?
Engedetlen, tiszta szívvel, tört gerinccel?
Árulás pusztít közöttünk, mint a métely!
Irtani kell, mégsem véres büntetéssel!
A múltat alázattal, bölcsen eltemetted,
És szélbe szórtad fényességes álmodat:
A szükség, keskeny útján, váltod meg magad,
Te bús magyarság, – de haza vezet Urad!

Video: https://www.youtube.com/watch?v=L_DBhVyelwI&t=3s

Történelmi lecke

Dermedt, fájó ujjainkkal,
Ásunk, keresünk a múltban, –
Kutatjuk ős igazságunk,
Ködbe vesző, régi álmunk.
Lehullt, elporladt ezer év, –
Mélyén, kövületben a nép,
Vastag törmeléke alatt,
Hófehér szobrok nyuszának.

Csillagtalan éjbe zárva,
Csillag hull a vén Dunába,
Budavár tornyai alatt,
Hófehér szobrok hullanak.
Mecsonkított, sápadt torzók,
Végzetes, sorsos Avarok,
Hullnak alá, mind a mélybe,
Drága kövek sírgödrébe.

Itt tisztították a szirtről
Dunába Gellért püspököt,
„Fehér Ló” hungáriai,
Üldözött Máni fiai.
Levente, szélszabad, szittyá,
Puszták herceg ivadéka,
Róma keresztjét levetve,
Máni jussát követelte.

Fájó Augsburg emléke,
Meghasonlott hit-élete,
Kupa-vezér csonka teste,

Népét, sértett becsülete,
Vata lázadt büszkeséggel,
Mind bosszúra ingerelte, -
És a bős, tajtékos harag,

Kremfeld ormáig kiáradt!
Később egyszer, s megint egyszer,
Kegyetlenül, ádáz szívvel,
Meglakoltattuk magunkat,
Fölforgatva országunkat.

Nemzetvesztő árulások,
Elszánt szembefordulások,
Magszakító vétkek, átkok,

Pokollá vált hazugságok,
Bajnokai megszülettek,
Kéretlen is harcra keltek, -
Volt mindig, aki talpra állt,
Jóért, s bajnak is, egyaránt!

Nem a balsors, vagy az Isten,
Lech mezei, Quedlingburgi,
Árulások ágyaztak meg:
Temetőket, gyűlöletet!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=PD7k8uI3Hxk&t=19s>

Magura

A nyelv megőriz:
Emlék az óhazából:
Szittyá örökség –

A fogoly

Lassan jött meg, Bibliásan,
árnyak suhantak át a városon,
régi emlékek vadvirága,
kísérte Őt és fájdalom.

Jött- jött a növényalkonyatban,
hátán viharzó fellegek,
az utak mellett szemlesütve,
álltak némán az emberek.

Elszántan életre-halálra,
hét éve, s nem ért még haza,
de nem hitte most sem igazán,
lehet még boldogabb nyara,

És mintha sírást hallana,
forogni kezd az éjszaka,
az ajtóhoz lép, s ím egy árnyék,
drága arca arcához ért:

Édesanyám! – csak ennyit mondhat,
mikor anyja karjában földre roskadt.

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=vzOC93n9PpQ&t=6s>

Princípium

Egy lény vagyok: én -
A szeretet egén - fény
Jézus örökén.

Már nem emlékszem

Már nem emlékszem elmúlásra,
Mely sötét éj volt, és hideg,
Hol csonkolt szárnyú madár árnya,
Karmolta tépte szívemet.

Még serdületlen gyermek voltam,
Almazöld elven élet,
Rossz népek közt sem haszontalan,
Jó anyámnak szép ígéret.

Megunt a sors, - alulmaradtam,
Széttörte csonka otthonom,
Baljós lett minden, alaktalan,
S a napszekér elvágatott.

És milyen nagy volt hallgatása?
Sápadt árnyék írt a falra,
Folt lett a Nap a nyári égen,
Szám fonnyadt imára, dalra.

Földre lökött Apám halála,
Agyamba írt a fátyolkéz,
Szikrázó jégtöng lett a szívem,
És lelkem fehér, mint a méz.

Már nem emlékszem hóhullásra,
Mely sötét tél volt és hideg,
Hol csonttá fagyott varjúlábak,
Tépték szikrázó szívemet.

Azóta végleg elszakadva,
Mégis visszaránt a múlt,

Bár fogják kezem jóbarátok,
Minden reményem porba hullt,

Ítélt az idő láthatjátok,
Mindig a jó marad alul,
Még minden kísért, visszajárok,
Mert szívem semmit nem tanult.

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=ZpNuHHgaJUE>

Szerelmes szonett

Soká biztattuk szívünket, reszketve, szerelemmel,
És nem tudtuk, miféle tavaszvágy dalol az éjben?
Fölöttünk, ahogy csillag szállt és lengett a lassú Hold,
Lázás tűzvészé gyúlt az éj, mit szerelmünk megrabolt.

Nem tudtuk már, miért dörömböl szívünk zaklatottan,
Örömtől dobolva reszketőn, mint égő, vad kobold, -
Míg a perc, s a boldog óra, elrepült számolatlan,
Addig a vágy, két égő szívben, tombolva lángra gyúlt.

Így lobbant el és múltott felettünk, rohanva az éj, -
Elűzte már szeszélyünket a szerelmes szenvedély,
Susogott a szél, s csak hulltunk ölelve, csókra gyúltan,
Amíg új Nappal köszöntött a rózsá-ujjú hajnal.

Arannyal olvadt ránk a fény, - Ó nem volt még Szerelem,
boldogabb ölelés, - asszony-nyoszolyádon Kedvesem.

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=sswzyH8eaX8>

Hidra

Szétesett a meseország,
Nincs már többé hazafutás,
Nincsen messze tekintő valóság?
Csak a hiány, -
Zsibbadtan zakatol a vágy,
Ököl-debil valóság dobol a karzaton, -
Elmaradt a népkegyelmű forradalom.
És amott a színpadon,
Egy agyrém!
III/II.-es Lucifer agitál.
Elviselhetetlen a valóság,
A gonosz gólyalábakon sétál!
Émelyítő a tikkadt nyár fekete levese,
Vörös makkabeus, égett cibere,
Harmadnapon kelt káposzta,
Rongy-ritkós levele,
Úszik a Dunán, -
Erjed a bab, perzsel a pokoli Nap,
Búzlik a mocsár!
Mert meghalt Mátyás,
Az utolsó, nagy, magyar király.
Elnyel a hab, - no és?
Böfög a zsidány!

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=VdRpucIivak>

Pályám emlékezete

A baj nagyobb már nem lehet,
Nem tudom miért is kérek?
Hádész poklában vándorolva,
Kérdem én, – hogyan lehetne,
Feledni az egészet?

Tudom az Úr kezén vagyok,
Felettem leng a végzet,
Vigyáznak rám a csillagok,
Hogy magamtól se féljek.

A város kopár peremén,
Mindig Isten útján jártam,
Köröttem vad ordasokkal,
Valahol az idő alján,
Arany középén álltam.

Már a sínek útját járva,
Vaspóznákat számolok,
És szemben a láthatárral,
A végzet rajtam átrobog.

Akár a kő olyan vagyok,
Csak hullnak rám a csillagok,
Már tudom hogy nincs tovább,
Nem vált meg semmi szenvedés,
Nem vár reám szép hervadás.

Tudom hogy nincs bocsánat,
Hisz' mindent megbocsátasz,
Hiába minden szószegés,
Nem érhet vád csak szenvedés.

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=M4oq03Tprj4>

Igéző

Jöjj és nézd, pecséteket tör az ég!
Zeng az ítélet, nézzed,
Így teljes az élet!
Fehér lovat áldoz a sámán,
Bukj fel az árból sátán,
És iramodj tova!
Ahol már pirkad a fény?
És beszél a fákkal a bús őszi szél?
Nyomában a halál lova, az éj fekete mén, -
Szűgyig sárban gázol oda,
Ahol új felhőket gyűjt maga alá a Nap.
Kisarjad és él már újra a remény,
Jöjj és nézd, pecséteket tör az ég!
Fekete lovat áldoz a sámán,
Az élő életet megáldván,
Szellemeikkel társalkodván,
Elfordítja az idő kerekét, -
Béke van mindenekben,
A sátán szelíden visszatér,
Jöjj és nézd!
Most már minden élet, tudja a helyét.

Vid: https://www.youtube.com/watch?v=1wOJers_dQQ

Mágia sutra

Hamvas etalon:
Emberi romlottságtól
Még érintetlen -
Maga az Isten-ember
Első tökéletesen -

A talányos feddés balladája

(Ch. Baudelaire a Fedő parafrázisa)

Vízen, vagy szárazon járva bár – testi vérttem,
bőr páncélja alatt, vágy szaggasson agyon,
S a Nőt szolgálva, csaljon víg kalandra vétkem:
Kopott Gogó legyenek, vagy Cézár, – gazdagon.

S ha lennél mániám? – mardosva, üzzön vérem,
Kint az utcán, vagy rejtsem el egy csöpp szalon?
Mindegy, fájó titkot szegezzen dúlt szívünkre,
A vágy, – s ha szeretkeznénk, szeressünk nagyon!

És mert fölöttünk még a futó hites élet,
Csillagos derű, s lent az édes, könnyű vétek, –
Oly színpad ez: hová a szív rabolni jó!

Kéjenc félelme és a bolond reménye ez, –
Fent talányos feddés, de dönt a roppant érdek,
Még lelkünk szent, de farkas-kedvünk egyre nő!

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=4wSAD6NOPak>

Szókratész szindróma

Elmentem, Megvizsgáltam szívetek,
De nem találtam benne bölcsességeket,
És most méregpoharamban bürök, -
Itt ülök – közel a menny dörög –
Halljátok Athéniek?
Utánam egy daimón lesz örökségeitek.

A hit tornyai

Naposz és Pálosz

Tágas térre néz a keresztes óriás,
Távol, a hun-pogány, pusztai templom,
Szegény rokon, – kapaszkodik a romokon,
És mégis nagy lélek lakozik benne.
Íme, elváltasz a lélektelen elme,
Hamis papok, hiábavaló alázat,
Árnyai közt, farizeusok tanyáznak, –
Körülnyal a luciferáj mammon nyelve.
Szép ölelések régi emlékképein,
Sugaras ragyogások szerelmesednek,
Szkíta- és huntestvérek szívükbe zárnak:
Fájnak a csókok, mint féltékeny varázslat.
Káint és Ábelt új útra taszították,
Micsodás Atyák és menórás próféták,
Az ikrek, így lettek fiai a rossznak,
Konok elkárhozottak, – sorstalan holtak.
A jóság dombjain vár reánk az Isten,
M megbocsátó hittel, Nimród szeretettel,
S mégis, – vérbűnöktől felzaklatott szívvel,
Félelmes Káinra vár, az örök Babel.

Video változat:

https://www.youtube.com/audio?video_referrer=watch&v=aqyHjaA6FtA

Ki érti?

Az örök tavasz
Hulló virágszirmai
Éltetnek mindent?
Csak a szellem nem enged
Az édeni születésnek?

Toborzó

Horgad, csattog, száll a régi nóta,
Férfiak indulnak háborúba, –
Már nem hívlak szelíden Kedvesem,
Koporsó szegek véreznek bennem.

Izzik a gyűlölet, izzik lelkesen,
És partszakadtan nő a bosszúvágy, -
Minő hatalom, szellem jajong,
S akarja ezt a vérgőzös orgiát?

Hold árnyéka hullat könnyet értem,
Szétdúlt kövek közt templomok tövében,
Ahol dörög egy páncélos halált lövellve,
Pásztorok hívnak sírva Betlehembe.

Íme a téboly már takaratlan,
Gyermeki bárányok kiontott vére,
Ömlik szét, - vérvádló, rögös patakokban,
Ódon utcák csatagos kövére.

Egyetlen Isten ne hagyj magunkra!
Újra horgad a gyűlölet szomja,
Mindig és megint, újra a régi nóta:
Férfiak indulnak háborúba!

És vár a harc, az iszonyat próba,
Táborok, harcmezők komor régiója,
Trallalla, trallalla háborús nóta,
Özvegyek fekete könnyes koszorúja.

Temetők, pusztulás, téboly víziója,
Vérpiros rózsák, temető adója,
Katonák, katonák halott légiója,
Trallalla, trallalla: háborús nóta.

Vid:<https://www.youtube.com/watch?v=ec7q5oieQZU&t=63s>

Mit rejt a múlt?

In memoriam: Erdélyi töredék

Mint a régi freskók ősi templomok falán,
Lappangva mészben, leomló törmelékben,
Tanúink a Hold, a Nap, még minket áldanak,
Ha glóriásan fényük néha feldereng.

Kővé vált mosolyban, és mészben arcaink,
Mintha stigma volna, néz reánk a feltja,
Idegen tájon porlik múltunk csonka tornya,
Csak Isten tudja, kiért sír a szél harangja.

Munkács, Lőcse, Arad népek sorskohója,
A székely, megtűrt vendégmunkás ma Ó-Budán,
Am betölti mérlegét a csillagóra,
Ha felteszi Szentkoronánkat Nimród király?

Táncol a nemzet, ünnepről szól a nóta,
És új élet születik a Székely Hargitán.

Homo Prométheusz

Hiába lázad –
Aki él: sorsüldözött,
Emberteremtény.

Halotti free versek

Homage a Szabados György zeneművész

Ezért itt, akit láttok kései korokban,
És hallottátok e történetet,
Bocsássátok meg hosszú láncainkat,
Bestiális zsarnok szennyesét féltük,
Míg reméltünk, - hóhér rabságban éltünk, -
Nem sírtunk és nem is sírunk,
S nem is hadakozunk a Múlttal,
Úgyszólván a Napot szeretjük csak,
Hogy lehessünk, akik vagyunk, bár dúltan, –
Bármilyen sötét volt, kisütött a Nap.
És ezt kívánjuk tinéktek is Magyar testvéreink,
Ezt kívánjuk ízre Édeseink.

A legkisebb kép is akkora, mint az Isten,
Hiszen őt takarja el az ember,
Hites, balga igyekezetekkel?
De ha meg tudjuk mutatni, mit takar el?
Akkor ezen keresztül láthatóvá válik,
A szent, az örökegy, Magyarság szellem.
Mi mindnyájan kis képek vagyunk,
És vagy átdereng rajtunk a Teremtő,
Vagy elfedjük és nem dereng át semmi, –
Így működik a világ, nincs mit tenni.
Az emberben ott van az ősalanyiség,
Miért fél az ember, hogy így nőjön fel?

Íme a titok, szeretet, ölelés,
És a szabadulás, – isten mértéke,
Hogy az ember Jó, és mind azáltal jó?
Hogy lelke mélyén ott él a Teremtés emléke,

Az ősalanyiség múlhatatlan érintettsége,
Tündöklő csodák, teremtő szépsége.

Lázárok tiltják régi istenünket!
Meghasonlást ültetne közénk Káin:
Kínok, vérengzések szemfényvesztő ura,
Nemzetáruló Júdás ivadékok prókátora,
Sújtson le rád, az ártatlan irgalom szava!

Gyermek, ne álmodj rólunk igazat,
Vagyunk temetetlen, névtelen holtak,
Áldozata hamis új és régi koroknak, -
Tiszták vagyunk, fényesek akár a Nap,
Akiket sírgödörökben arccal a sárba,
A fekete föld felé fordítottak, -
Össze drótozott tagokkal,
Hogy még hótában se legyen szabad, -
Íme, a szarkári, szabadkőműves csapat!
Cselekedete fonalán függ: Hóhér és áldozat.

Ordítson értünk, akikért féltünk!
Aki érti beszédünk, mondja el,
Hogy nem hiába éltünk?
Gyermek! Álmodj a fényről,
Abban fürdettük arcodat!
Gyermek, ne álmodj az éji sötétről!

Ne kutasd, ne add fel pislá reményünk!
Mikor a jövőtől félünk?
Ordasok irtják a fényt erdeinkben, -
Hitgyülekezetek Jézus képében,
Hazudják az Istent, -
Démonai a pusztulásnak, a Gonosznak,
Jézus leplével takaróznak.

Farizeus szellem lopja el,
Szívetekből a fényt, – Oh, te szegény!
Kirabolt és megtevesztett ember, –
Ne add rabtartók kezére gyermeked,
És Megváltódtól kapott kincseidet!
Íme, így leplezi magát az álnok,
Itt áll előtted pőrén, mégsem látod?

Kufárok kamat rabságában élünk, -
Nem sírtunk és nem is sírunk,
S nem is hadakozunk a Múlttal,
Úgyszólván a Napot szeretjük csak,
És ezt kívánjuk tinéktek is Székely testvéreink,
Ezt kívánjuk innen, a porból,
Most és mindörökké eleink és Édesaink,
Hogy lehessünk, akik vagyunk, szabadok!

Atilla és Tudun* gyermekei:
Felvidéki és Erdélyi Fekete magyarok.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=J1hhzoGnQrk&t=9s>

Fohász

Ébredés előtt
Félálomban mondom el
Legszebb verseim.

Először élek -
Kérlek Uram bocsásd meg
Botlásaimat.

Európai bennszülött

Az ember csak ül és tűnődik,
Itt Európa közepén, –
Annyit tud, mint bárki más: erőszak,
Vér veríték, könnyek tanították, –
Már fáj fejében a sok tudás.
Okos szemében nincs mosoly,
Nem rebben szeme sem,
Bármint fordult sorsa,
Végzete érte nyúlt,
Legyúrte, elsodorta. –
Hányszor pőrére vetkezett?
És ez volt még a legkevesebb, –
De teste tudta:
A legrosszabb is megtörténhet,
Ha harcba hívja szörnyű múltja, –
Halogatja, hogy benyújtsa a számlát?
De nem beszélhet: mert meghalt a szabadság.
Utoljára Nándorfehérvárnál nyert csatát,
Azóta minden nap hallgatja a harang szavát, -
Érte szól az a hang delente, – magyar levante,
Milyen távol van már az a nyár (?)
Mit üzenne?
Utoljára, Nándorfehérvárnál,
Még együtt volt a Nagy Család, –
Azóta minden baj kliense,
És Európa krízise is ide jár.
Nem tudott senki tovább a Napba nézni,
Tekintete mélyben és iszonyú fellegekben járt,
Pőre bőrén akarta megtanulni?
Mi az igazság – milyen a világ?

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=izZMNIKz9rs&t=10s>

Arvisura

Smidt Éva gyűjtése nyomán

Oldozz, nyergelj ménes táltos! Sámán járta Fehérváros,
Erdők-mezők héthatárán, Kerka folyó kies partján,
Medvebálvány sötétségén áthatoltam,
Nemlét hátán, fordulóján álom voltam.
Első napon táltosommal lovagoltam,
Szentvárosi öregszellem nótájával szállt a lelkem,
Üveghegyen járt a múltam, tejet ittam, vizet ittam,
Álmot láttam Ob-ugorban,
A jövőket megidézni még sem tudtam.
Másod napon,
Ob melléki dobra dalra dobbant lábam, csitulj falka!
Feltűnik a tundra napja, kapafogú boszorkányok,
Táncolták a seprő-táncot,
Hímes álom tarka-barka hét határán,
Özönvízzel, tűzözönnel jött a sárkány!
Harmad napon Naptüzekről jött a sámán,
Híres állat három hírét, meg az egyet meghallottam,
Erdő zúgott, szikla hullott, segítségért kiáltottam.
Öreg szellem mindenekkel, este-reggel,
Medvetoros hétvárosi szellemekkel törte lelkem, -
Repülj sólyom, pohár koccan, bennem a kedv majd kicsattan,
Túlcsordul az idők java, megszólal a sámán szava.
Negyed napon
Hetvenhétyszer szúrtam-vágtam, ördögűztem vitust jártam,
Öklendezve körbe-körbe, félelmemet fogvacogva,
Bezártam a szívögödörbe.
Négy napig én nem aludtam, tüzet raktam, havat hordtam,
Étlen-szomjan Obugorban sámánokhoz imádkoztam.
Jöttem-mentem fájt a lelkem, szél rántott a magas égbe,
Csodaszarvast lovagolván, felhők fölött üldözött a Hold lidérce.
Ötöd napon,
Rontó időn uralkodván,

Kampó-kampi híres bálvány,
Hold-nagy szemű, nap nagy szemű öreg szellem,
Kinőtt fogú fiú-faló, lótenyésztő idők szárnyán,
Ordas sámán űzte testem, -
Este reggel árvák lelke sírt felettem.
Hatod napon,
Négyszer láttam, hétszer láttam,
Hetvenhétszer körbejártam, napra szálltam, holdra szálltam,
Kilenc téli éjszakában, halált vártam sorsfordító szelem lázban,
Sárga házban arvisúrás táncot jártam.
Heted napon,
Teherhordó jószág módján kit hoztam el mostan néktek?
Mily neves hős atyját hívtam,
Mely nevekkel sosem éltek Obi népek.
Pünkösdi napi sámánatyák, holdnagyszemű, napnagyszemű,
Uralkodók Árpád népét, szentvárosi öregszellem égzengéses,
Teremtőjét, amazonok király-szkíta felmenőjét,
Újhold reggel megidéztem.
Tápláló Ob közép táján futó lóformájú város,
Medvetoros éjszakákon teliholdat faló táltos,
Havaseső rémeivel meggyalázott, délibábos,
Hold-szarván a napkeleti szivárványos Magurali Párciából
Elhoztam a nappalástot.
Melegvizek birodalma, hideg szelek birodalma,
Tundrák, erdők hegyek népét égbe kapta, földre rakta,
Ataízisz unokáját, Anyahita ősvényén szólongatta medve torra.
Védelmesőt hoztam, ime!
Felső házam pitvarába imént, mikor bevonultunk,
Tejet ittunk, vadhúst ettünk
Vésztől óvó öreg szellem védelméért esedeztünk.
Tűzbe köptünk párás szemmel, tűzhely-óvó füstös bálvány,
Tűzcsikaja vágatott el szentvárosi szellemeikkel.
Áldozó tűz parazsára nyirfagyökér rőzsét dobtak,
Rókadombon, csordakútnál, áldoztak a napnyugatnak.

Ó- uráli körbe ültek, lapkumáni kendent szóttek,
Gyermekeknek énekeltek, látó-hollós táltos asszony,
Káltesi jós boldogasszony puszták felett szelt vetett,
Ob melléki embereknek,
Aki csak élt így keresett szentvárosi szellemeket.

Vid: <https://www.youtube.com/watch?v=B33HLxw0HE&t=338s>

Rosszkedvünk tele

Látod? Nehéz bilincs a keserűség, –
A lucskos fagyban minden halott,
Szilánkokra hasadozott az ég,
Ijedten bezárulnak az ablakok.
Fölénk magasodik a Tél , -
Gyertyásan csilingelnek a jégcsapok,
Üveget vág a jeges, böjti szél,
Otthonért sírnak a hajléktalanok.
Havas fák közt repül a szánunk,
Jégbilincsek koppannak a havon,
Kicsúfolt álmok haldokolnak,
Európa közepén álmodik a nyomor.

Nehéz bilincs a keserűség,
A dolog-házban minden rabot,
Robot-alázatra tanít az ég, –
Hazudni tanítanak a csillagok.
Tolvajok közt ellopott jövőnk sírdogál,
Szaturnusz tombol elvakultan,
Mélyben a pokol tornáca vár,
Látod így élünk mi, kifosztva árván,
Hazátlan, gyalázva – ős Budán.

Mosolyod árnyéka

Eliptikumban rohan életem,
Felvillanó direktrisze Te vagy:
És űz, hajt minden fordulón szavad,
A mind ridegebb, roppant tereken.

Miért nem hittem a sorsnak soha?
És mért gyötörne mostoha, volna?
Miért, hogy éjszaka, a tétova,
Tűnt árny, még most is, kifeszlik újra?

Lehettél volna ünnepi sátor,
De elmúlt az idő, – most már tudom,
Lassan tovatűnik, ami szép volt,
Mindent átkölt a szomorú távol.

Lázás napok, süket csend, kerge éj:
Emlékroncsok nagy időnk peremén,
De áttör a fény, és arcomra hull
Egy zavaros álom, s szívem kigyúl.

Megváltó szó

Most már mind együtt
Állunk a Varázshegyen:
Ím hópelyheid –

Sugaras égi fényben,
Tűztövis koszorúban.

Kárpátaljai himnusz

(Ezer éve száll az ének)

Mert a haza nem eladó,
Ezüstpénzre sem váltható,
Mert a haza lelked része,
Határait beléd véste,
Ezer éve,
Beléd véste a hit.

Mert a haza kereszted is,
Betlehemi csillagod is,
Hiába tiporták a hadak: él,
Hiába tiporják el hazatér,
Mert a haza,
Te magad vagy,
Hunor-magyar Nimród fia.

És hull a nemzet bíbor vére,
Szkíta ősök emlékére.

Jézus urunk hét sebére, –
A Kárpát haza hét sebére, -
Lobog-lobog a drága vér!

Ezer éve száll az ének,
Föl a magos, magyar égnek.

Teremtés titka

Élet-halál teszt?
Ki volt, aki életbe
Test-halált oltott?

Csíksomlyói áldás

Kérünk Teremtő, Boldog Anyánk:
Hallgasd meg szerelmes imánk!
A Föld, a Nap, a Hold s az Ég,
Köszönti a fény hun ünnepét,
Hegy-völgyeid, fenyveseid,
Egyetlen dalban zengve zengik,
Dicsértessél Öreg Isten,
Piros Pünkösd királyt váró,
Anyahitű szerelemmel.

Szívemből kiáltok: Istenem!
Hozzád száll szomjazó lelkem!
Édes hazánk védelmezőit,
Nimrud apánk gyermekeit,
Áldd meg hittel, kegyelemmel,
Karácsonyi fényességés,
Szabadsággal-szerelemmel!

Te megtartottál Öreg Isten,
Búcsújáró ünnepekkel!
Most Hunor-Magor reménységgel,
Székely-magyar híveiddel,
Áldást mondunk: Isten-Isten!
Csíksomlyói Pünkösd-város,
Szentkoronás Turul Álmos,
Nimródhoz hű verseinkkel
Fohászkodunk:, gyermekeid:
Dicsértessél Öreg Isten,
Imádságos Édesanyánk,
Jézust váró könnyeinkkel.

Első reggel

Qumráni szkíta himnusz

Kivérzi szívéből a reggelt,
szemében jégüveg cserép,
az éji jaj hajába markol,
szilánkot tör a kőütés –
A partra lépve felkiáltott,
a Hold homálya feldereng,
az éjben szerzett önuralma
a reggelt várva megremeget –

Felállt a szürke pirkadatban,
nem látta még az új csodát,
szívárványt lát a kelő Nappal –
felsírt, de nem tudta okát.
Felnéz a pillanatnyi csendben,
arcán öröm és döbbenet,
az idők magja, lám kihajtott,
létét Ádámként kezdi meg –

Fejét lehajtva földre lépett,
szívébe tolult az ige,
hangot hall lelkében motozva:
Tied lehet Fiam – Tied!
Ím! Leborult, a kelő napban,
új életét üdvözölte -
fák, virágok, Hold és csillagok,
mennyi szép tolong körötte?

Evoé Hélioszl! Evoé –
kiáltott és még halkán ezt:
Enyém a szerelmes születés:
Teremtőm! Légy érte áldott!

Erdélyi utazás

Dürrenmatt baljós alagútján,
Elrepül minden állomás,
Betakar mindent sötét szárnyal,
Az erdő éji utazás.
Míg a zuhanás sír alattunk,
Kint kopog és jajong a szél, –
Elzsongítja lelkem,
Lidérces lámpafény, –
És szívem alvó sebeivel,
Karjába zár az éj.
Hiába minden – sorsom mélyén,
Mindig a szabadulás hangját hallom:
Örökre válunk, –
Kéretlen megvallom,
Vad gyönyörűség hajtja lelkem,
Ahogy elkattog a vonatom,
És szikráját szórja kedvem,
Vak, ablaktalan éjszakákon.

Vihart üvöltő fenyőerdők,
Felkelnek és kifutnak elém, -
Jaj! Milyen esendők,
Szelídek, és mind az enyém.
Ott állnak sorban, néma váddal:
Mevártunk, -
Téged örökké hazavártunk, -
De már, hiába tépem ablakom,
Az elátkozott vonaton,
Rabok vagyunk, s elátkozottak.
Zúgó, suhogó, fenyves erdők,
Felkelnek és menekülnek!

Már innen, onnan sok-sok éve,
Fejszék jönnek, s vademberek,
Vasrudakkal menetelnek!
És hull az erdők drága vére, –
A szemvadászok tűzvészt hoznak,
Gonosz tüzek fenyegetnek, –
A határon túli nagy irtásban,
Őrt álló ős fenyvesekben,
Fekete fáklyaként lobognak,
A kormos égbe kapaszkodó,
Üszkös karmos ágak!

Üvöltve zúgó fenyvesekben,
Megrontott vizű emberek,
Esőre várnak, megfeketedve,
Kiszáradnak a kő-erek.

Suhogó, zengő fenyőerdők,
Letérdelnek, és énekelnek!
Csak tegnap volt, vagy sok-sok éve,
Hogy Ábelt megölte fivére?
S szent Anna csillogó vizére,
Hamut szórt a gonosz idő?
S az Író szemét ütés érte?

Némán suhogó fenyves erdők,
Felkelnek, és integetnek:
Soha el ne feledjete!
Nézem a „nem-feledhetőt”,
Az égbe nyúló, üszkös hegytetőt,
A halálra-szánt temetőt,
És falvakat,
Hol irigy ész ront le falakat,
Hogy megrabolja a holtakat!

Elnézem a lassan gyógyuló szemet, -
Nem számolom a sebeket,
Mit megőriz az emlékezet, -
Csak tépem nem nyíló ablakom,
Hiába önt el fájdalom, fogadom:
Ami itt egyszer megesett,
A gyalázatra, nem vetek,
Sohasem keresztet!
Fogadom: nincs Földi hatalom,
Mely megtöri hű akaratom,
Ha lerogyok, már fogoly vagyok,
S elátkozott!

Hozzátok száll ma dalom:
Hiába utazom rab-vonaton,
Szabad vagyok!

Fény gyermekei

Pálosok útja:
Aszú illatok közt fut
Vissza a múltba.

Nincs múlt, csak örök jelen,
(Hol a remény égiségig ér)
És felnő az értelem.

Autonómia

Ne légy hontalan.
Te büszke Székely-magyar:
Erdély a sorsod!

A Madaras Hargitán

A „törvény határán” jártunk,
s az Ívó patak partján megálltunk,
a jövő kezessé vált a szemedben,
ahogy kimondtad szelíden:
Ne bízd a sorsunk másra!

Elmúlt sok nap, s ennek is vége lesz ma,
nem láttuk, mikor elment a Posta.

Nincs ma – mondtad –
Aki a jövőt elhozza,
Hargita leánya,
Magát könnyezve nem adja:
Lalla, Lalla,
kinek tükrét az élet összetörte,
ne hagyja, keresse, ragassza össze!
Csak ne beszélj, hisz’ látszik rajtad,
ne bujkálj a könnyek határán,
és ne szomorkodj a Hargitán!

Ha nem érted, mi áll e sorok mögött?
hozzám sincs közöd,
de ha, bármily szelíd akarattal,
magad hozzá töröd,
ha készen állsz, hogy meglásd?
mi áll a dolgok mögött?
Már nyitva a szemed,
ha szíved megérett és lát,
olyan lesz, mint a megvilágosodás,
és kinyílik börtönöd!

Elmúlt sok nap, s mulasztok sokat,
elkövetek haszontalanságokat,

elmúlt sok év, és nincs remény:
a híreket a posta,
csak keservesen remény helyett,
hozza, ha hozza.
Ott álltam újra lent az úton, s vártam,
hol álmaim nyugodtak, mint a kő,
se Nappal, Holddal fel nem keltek ők,
„a törvény régi útját” bejártam,
s nehéz szívvel indultam tovább.

Lelkemben égtek még a hű szavak,
szúrtak, fájtak, mint az „áldozati nap”!

Oly magányos, szép hely ez,
körül veszik hullámzó fenyvesek,
hegyről-hegyre tör a kristályvíz patak,
s a felhőforma, hűséges hegyek,
megérintik a lelkemet:
szólongattak, nyitogatták múltamat,
s míg a jövőn elmerengtem,
a hegy fölött rúd felhők gyülekeztek, –
de elkísérték utamat az emlékek,
és az erdő-éji, néma, pásztor őrtüzek.

Los angeles

Varázslásaid
miatt jutott tévútra
az emberiség -

Mint fekete lyuk a pénz,
elnyel mindent - elemészt -
mert Isten helyére lép.

A költő emlékére

Mint harangszó hangzik neved,
A harangod messze hangzó,
Emléktartó: fényes, nemes,
Igazhangú, szép, énekes,
Magyar szót ád, s menedéket.

Vigasztaló, bús lélekkel:
De megvert az Isten Téged,
Magyarságért vert szegeket,
Dobos, nagy szívedbe érte,
Mégsem kértél menedéket.

A szívedre hullott könnyek,
Szerelemért fájtak, égtek.
Szánt' hajósa száz öbölnek,
Mégsem kaptál menedéket,
Mégsem kértél menedéket.

Valakiért nagyon fájtak,
Hamvába halt, szép remények,
Dalból fontál Istenálmot,
És ostort az ölelésnek,
Mégsem kértél menedéket.

Lelked fázott, lánggal égett,
Mindig napkeletre vágyott.
Szép magyarja száz reménynek,
Kerestél egy jobb világot,
Mégse leltél menedéket.

Nálad méltóbb nem volt még sem,
Szebb dalnoka ölelésnek:

Bukott Angyal, Nap szívéből,
Fénydalokat téptél éjjel,
Mégsem kértél menedéket.

Csak félig voltál küldetéses,
Magyar költő, vagy egészen?
Élet voltál: vad, fölényes,
Félig Isten, költő ember:
Mégsem kértél menedéket.

Százszor elátkozott élet,
Százszor elvette reményed,
De ha feltámadna érted?
Lobogózza dalát néked,
Mégsem kéri menedéked

Atila városa

(Alba Regale)

Duna varázs igézi a szemet,
Fehér Budavár! Hol keresselek?
Körben, Pannon hegyek, vizek felett,
Gigászi torzók védik az eget, -
Ahol piruló felhők zuhannak,
A lenyugvó nap rőt parázsába,
Ott múlik el annyi szépség álma.
Százévenként, fényes, fönix hadak,
Tűntek el a magyar éjszakába', -
Ünnepelt a szkíták ifjúsága,
S ha dobbant a szív, - a régi farsang,
Büszke, győzelmes éneke harsant, -
Kopja táncot jártak a vár alatt, -
Hallga csak, - Atilláról vallanak

Happening-Útravaló

Így múlik el minden, ami szép:
Az elsőt csak a második, s a többit,
A perc az órát – sok csillagév?
Lásd! Itt a Földön mindent félre löknek,
Ezért a szíved legyen, mint a jég.
„Akárhová csak szabadulni innét!”
Arcomba vág az önző rémület,
De fogva tart szívem – hát nem lehet, -
Bolyongok Danteként az alvilágban,
Mégsem vesztegetem el az éveket.

Krőzus vagyok, – üveg órák Krőzusa,
Körülzár az őrült kavalkád,
Földre ránt az ember-milliónyi érdek,
De mind hiába koldul harmóniát.

Nem fáj csalódás, ezen rég túl vagyok,
Hidakat vert bennem Tél és jégmagány,
Ha tavasz jön a régi szép tavaszra,
Már fogva tart valami új talány.

Friss szellő fújdogál a Tó körül,
Már izzadnak a fák, a gyökerek,
Jézus szól? – nevemet hallom székelyül:
„Kövesd a Gyermeket s az Öreget!”

„Siess a folyón át a fák közél!”
Veled lesz Hénok és a kis Noé,
Bátyád vár ott a Nap és Anyád a Hold,
De távolabb vigyázz! Vágy les rád valahol.

Menj! Siess, – már a földet szántják az egek,
A bárkában túlélheted az ítéletet,
De megparancsolom: (a túlparton)
Kezdjétek hun-skyta életet!

Számvetés

Hétszer hét év volt az iskolám,
Az első hétben – zord magányban,
Vízre írni tudtam éjszaka,
Véstem kőre-fára új imát,
S dacoltam széllel egymagam.

A másodikban – országút,
Szalagja lett az otthonom,
Csak kóboroltam mostohán,
Gazt kutatva kerestem gombát,
Út menti ároktopartokon.

Már kétszer hét év telt az óta,
Hogy ismertem kártyát s csaltam is,
Rám vártak minden rossz csehóban,
Jaj! Hányszor ütöttek átkozódva,
Ha kicsaltam forintjaik?
S csak játszottam, játsztam hajnalig.

A börtönt és a szegényházat,
Istennek hála elkerültem,
Bár jártam néha térdig sárban,
A jó modort sosem feledtem.
Szerettem széplányt szolgálva módra,
S megcsalt mégis egy jó baráttal,
Most itt állok árván megrabolva,
S nincs ki, befogad éjszakára.

Kincseket? – vagyont nem szereztem,
De megmaradt minden álmom,
Semmit se tudván, – nem tanulva,

Mindent mi rossz volt elfeledve,
Ma is a fények útját járom.

De tovatűnt kaland s pillanat, –
A fényözön vad árapálya,
Hol az idő galád királya,
Kioltja most a fényeket, –
Napom ma már alá hanyatlik:
Nem lehet, – mondd, hogy nem lehet!
Mert semmiért nem alkuszik,
Ki elveszi az életet.

Mert rég csak oly szavakra vágyom,
Miket itt senki nem beszél,
Rég kihalt a dal a világból,
Ahol hazudni tanul a szél.

Hétszer hét év volt az iskolám,
Mégsem tudtam elfeledni,
Mire tanított jó Anyám.
Vízen járni tanultam éjszaka,
S kőre, fára írtam új imát,
De hű maradtam ostobán,
S vagyok a szépség cinkosa,
Mostoha életem alkonyán.

Tabu

Háború folyik
A magyar nemzet ellen -
Ím, kimondatott:
„A kocka el van vetve:
"Bátraké a szerencse!"

Késő esti dal

Ma Rád gondolk, s hallgatom az éjt:
Az alvóváros dobogó neszét, –
Érzem az utcák lágy leheletét, –
Titkokra vágyom, csendesen megállok,
Megtudni végre, mit súgnak az álmok.

Az utcák: fényes, lármás áradat,
Ruhák suhognak esti láz alatt,
Nézem a neont, mint szórja a fényt,
A fáradt öreget, ki csorbára lép,
S leválik árnyáról, ha odvához ért.

A víz felett, a hídon fényfüzér,
Riaszt el bomlott vágyakat, üzér,
A mély, susogva kér: ne félj, ne félj!
Időmre várok, – árnyamtól elválok,
Mégfognam kezéd, ne menj el! – hívnálak.

Rád gondolk és hallgatom az éjt,
Érzem a város lüktető szívét,
Az őszi utcák langy leheletét,
Most nem zavar füst és züllött szürkeség,
Már jól vagyok, ne félj, enyém ma az ég.

Tikkadtan várlak, karom kitárom,
A holdfényben égő vízpartot bejárom,
Mindenütt kereslek, vágyamban kiáltok,
Titkoddá válok, mert őrzöm a szemed,
Tündérszép álmomat elteszem neked.

A fenyő része

Ha meg nem kérnek?
Se Földnek, se Égnek,
Sem a feledésnek ne légy pásztora, -
A népek ne ítéljenek meg, -
Nem lehetünk kéretlen tiétek.

Csak példánk lehet példa,
Kívánságod csak a tied, -
Nincs jogod kimondani vágyad,
Hogy Isten szól te-veled.
Nincsen a hitben töredék,
Ha a jó úton haladsz:
Bármerre mész? A lelked egész, -
De mondd, te miért is sietnél?
És mi lehetnél, ami maraszt?
Mondd, mi lehet több annál?
Hogyha mész, pedig még maradnál,
Ha elfárad és botlik lábad?
De a szenvedést megálltad?
Mégsem lehetsz több magadnál.

Semmi sem oly védtelen,
Mint a kagyló emberi szellem,
Ha ága-boga leigázza,
És megalázza a bűn, kétségbeejtő!
Elbukik, miként az első.

Fa alatt a remény lesz a béred,
A te erőd és erényed,
Ez a fenyő része, a tiétek, -
Nekünk adja szívét: Vegyétek!

Az áldozat

Álmodom,
Valahol egy, elhagyott faszor,
Csobogó szökőkutak, alkonyat, -
Egy zártkert elszántan őrzi kacagásod,
A szél, széztáslóz rózsabizar, bíbor fátyolokat,
Kastélymagányom megváltatlan harcát,
A napos napra rántom, -
Száz szélcseggő sír, -
Belengi vágyam termeit,
Titokban, valahol egy kert mélyén,
Várom visszhangos lépteid.
Ott laksz tudom,
És sorsod lesz a végtelen idő,
Koszorút fonsz hangokból,
Az idő tegnapiokból,
Vakon a világra, -
Vakon hiába kiáltanék, -
Idő templomodból,
Nem láttál elesni,
És feltámadni újra, -
Nem láthattad, mily tehetetlen a harag,
Mily gyalázatos már határtalan színed előtt,
A vak, bevégtetlen, bárdolatlan sors, -
Ó! te nem látod, nem hallod,
A tűző Nap alatt, hogy vacogok?
Mint sodor vándor utamon hazafelé a szél,
És otthoni ágyamon, csak azt siratom, amit te, -
Mert elmentél, -
És nincs visszafelé menni út!
Csak előre mehetnék,
Halálomig, mindörökké,
Elégve, elrejtve hamuban, nélkülöd.

Lomha egyedülségem,
Sírva nevet rád,
Üres borosüvegek bíborlanak a nyárban,
Lecsöppen ajakadról a mézízű mosoly,
Mert nem mozdulok,
Félek, megölelnél.
Mesenyár van,
Mert szerettelek,
De nem találkozhat napom és a napod,
Így hajt fejet a Hold,
És küld majd maga helyett,

Zarándok szépen begöngyölt szavakat. -
Majd séta közben a fák alatt,
Ha közelít az éjszaka?
Emlékezz rám mosolyogva!
Egyszer voltam,
És talán még lehettem is volna.

Nergál

Én vagyok - aki
Volt, van és eljövendő -
Soha halandó
Nem érinthette hamvas
Halovány fátyolomat –

Altató csókom
Csendesen megérint majd
És nem bánt a fény -
Ha világtalan éjjel
Elveszem ami enyém.

Lélektársak

*Motto: Csak életünk öregszik, lelkünk halhatatlan –
A fátyol szétszakad, már nincs tovább titok,
Itt van, ki lélektársként hozzánk tartozott.*

Ne feledjétek el, hogy visszatértek,
Mikor egy percre elcsitul az élet.
A nagyobb csöndből visszaérve, érzem,
Már másik sors szövö élet-regényem.

Andánk kézfogása ver hidat közénk, –
A szív megérzi, társát, megtalálta,
Ezért küldettünk mi egykor máglya lángra,
Végtelenből szőtték lelkünk köpenyét.

A századok sarából jött a Jóbarát?
És most szemében csillog ezer karát?
Fénye itt van, hogy újra átöleljen,
Hű lélektárs az idő végtelenben.

Életünk folyama egykor megszakad,
De örök az élet, – idő áradat.
Élet, szerelem s lelki ébredések,
Formát adnak az ősi küldetésnek.

Annyi idő telt el, s mégis itt vagyok,
Csillag szememben könny és vád, ezernyi,
Átok, kín, Titok és ködös vágy ragyog,
S amott egy ajtó csak most kezd kinyílni.

Ady lángok

Ma magasra csapnak,
Szívemben az Ady lángok.
Generálisa szerelemnek, bornak,
Éjféli világnak, áldomást iszom veletek,
Haragos tűz-szívű, székelty betyárok.

Hajh Erdélyország Hargitája!
Híresen bús Magyarország,
Legszebb koronája:
Csíksomlyó, Sepsi, és Kovászna,
Sok, kis "nefelejts" faluja:
Ne feledje el soha!
Az ezer évet, a sok-sok, fényes napot,
Amíg a magyar itt övéi közt lakhatott.

Költő! Míg nem jöttél?
Itt sírni sem tudtak szépen, -
Nem nyíltott rózsza, szegfű, s margarét sem,
A kopár, szikes vidéken.
Költő! Te tudod - a havasok tövében,
Ha meghasad is bolond szívünk,
Bánatba mi sosem esünk.

Ma, magasra csapnak irgalmatlan,
Szívemben a lázak, - e hagymázás,
Nyúlós éjszakában, értetek,
Ha kell, pokolra szállok, -
Erdélyi, őshonos, székhelyi betyárok.
Hozzátok kiáltok!
Ha megszakad is bolond szívünk,
A hétágú, sánta ördög, -
Itt ne parancsolgasson nekünk,
Mert, kétségbe mi sosem esünk,
S nem hajtjuk többé, idegen igába fejünk!

Melegvizek birodalma

A Karapát királyság*

*Mottó: Kibírtak mindent és mentek tovább –
Akkor is, ha már nem volt több remény -
Nem volt már más, csak a magyar csodák..*

A Nimrudi szépidőkben,
Pannon Éden volt egykor ott,
Ahol Európa Agatirs, ős népe,
A Karapát hazában lakhatott,
És a nyelve: Székely-magyar volt.

Erre vall, a sok-sok Magura,
Az erdélyi pallag-kultúra,
Megannyi, teremtő, nyelvi csoda,
Bosznia, a Nap-piramisa,
És a Kárpátok koszorúja.

Az Aranykor kapujában,
Már ember uralkodott a tájban,
Kit megjelölt a gravetti gén,
Szeleta barlang szülőtteként,
A homogenézis lépcsőzetén,
Megnyílt a teremtés spektruma,
És Őreg Isten inkubátorában,
Megszületett az első, emberfia:
A Pannon Éden lakója.

És még el se indult az óra,
Ötezer évig, Aurignaciban, –
Ahogy meséli az arvisura,
Mikor a szkíták útra keltek,
És más népek, felmenői lettek.

Az Igaz-szólás történetén?
A Júdász-házi szószátyárok
Hiába is gúnyolódnak, –
Egyre csak gazdagodik a kép,
Mit az isteni igazság tár elénk,
A genetika tanúskodhat,
És a markerek nem hazudnak.
Hiába a hamis hallgatás?
Kölcsön vett, ádámi legendák?
Delelőn jár a valóság!
Az idő megvallja titkait,
Elűzve Lucifer árnyait,
Mindent elsöpör az igazság,
És megöli az intrikát.
A mammonita, csődöt mondott,
Hiába mondja, Isten halott:
"Mesevilágról" szóltak a táltosok,
A kínai, és Magyar Krónikák -
Fény világítja át az éjszakát,
Ünnepeljük hát, Est-hajnal csillagát,
S énekeljük, aranykor, Magyar himnuszát!

*Kórus: Nimrud volt az Első Király!
Míg hajnal lesz, és napvilág,
Látod ragyogni az égen,
Nimrud, Est-hajnal csillagát.*

Dicsőség a Fényhozóknak!
Kik a Földért harcba szálltak,
Őreg Isten inkubátorában,
Embert adtak az új világnak!
Pannónia Édene volt,
A Melegvizek Birodalma:
Európa, Agatirs, ős népe
A Karapát hazában lakott –

A Pannon tenger partjain,
Ahol termőre fordultak a pallagok,
Boldogan éltek és haltak,
Hunor-magor Nimrud karizmatikusok,
Pilisi és táltos mágusok, -
És a nyelvük: székely-magyar volt.

Éji vándor

*„Egykoron az úttalan erdőt járva-kutatva”
(Varsányi István)*

Oltárt formál az alkóv ívű ablak, -
Viaszfényű márvány-eres kőlapon,
Ónix vázákkal s virágillatokkal,
Éji Hold fordul alá a teraszon.

A bogos, háromágú szikra tánca,
Árnyait kergeti, kerítve álmot, -
Fényből véste ki az érme arcot,
A betoppanó, holdfényes zarándok.

Idézte múltját füstölgő zsarátnok, -
Lángörvénye szítva jelölt új tüzet,
De lengé szél jött, s nyomban eltörölte.

Nagy út végére ért az éji vándor,
Ruháját körben lassan lesöpörte,
Könnyezett az ég, - hisz' hazaérkezett.

Tiszta mint a hó

Ki szívével lát,
Szeretet burkában él,
Míg a mennybe ér –

A szófejtés magyar titka

"Nyilas Íjász": Abu Hun, a Szfinx apa?"

Ő az a számos? Ki az ég nedűjét,
Megkeveri, és tölti poharába?
Igen, a Rébusz, - a Titok rózsája,
Hieroglif idiómák talánya.
Szójelek, ige-szülte szövevénye,
Ízisz és Hórusz égi mágiája,
A szellem Ég-föld közötti csodája, -
A megidézett halhatatlan Ige,
A töménytelen ősnyelv költészete.
Hajlékony kulcsával nyílik meg a kép,
Mit a kartus karma magyarul mesélt,
Íme, a múmia, mint asztrál-halott,
Piramisokat rakott, s magig hatott,
A kristályragyogású, ősi szellem:
Megfejthető ankhál, s rovásjegyekkel,
A nyelv, mint velünk élő történelem,
Mit a világ első népe alkotott.

Ki az a számos, ki az ég nedűjét,
Megkeveri és tölti poharába?
Ki az ezerarcú NEM? - a jó Atya,
Aki hajtja, - zúgatva a szeleket?
Ő az élő kereszt, és a goj lába, -
Azonos az idő, örök Urával,
Aki fiaival jött erdélyi Hargiába.
Mag Nimrud - Ataízisz unokája, -
Te mondd meg Íjász: Magyar-hun jó Atya!
Ki volt az Úr, messze nyilazó szava?
Kör kereszt, fehér ló, pártus napfia, -
Csámborgó, perelő, szkíta úrfia?

Ki az a számos? Ki az ég nedűjét,
Szüreteli, és csak tölti magába?
Ki az ég titkait, feledve issza,
S a kétnemű világ pöreit vívja, -
A honi íjász Nilusi írnoka?
Avariszi sírok őrző gondnoka,
Pereli hősi legendáját vissza?
A két világ ura, - mindenki tudja, -
Avar aranybika, a napba hullott,
Égi gulya kanja, - és suhog-suhog,
A magyarrá vált király, - élő kardja!
Áll imaszékén Magyarszék táltosa,
Hiero Solyma főpapja prédikál,

Körötte kiégett romokban áll,
Szkítapolisz, a Napkiály városa, -
Itt élt Atilla, az Isten ostora,
Igen, Ő, a Kárpátok Génusza, -
Ureusz kígyó Szkítia homlokán,
A világbíró ügyelő karakán, -
Tán a legnagyobb király, Nimrud után.

Ma már, ki tudja, kinek volt rokona?
Innanna: Szemúr és Káld Istenanyja?
S a nádi hunok Atyja: Isten magja?
Csak a szent szél zizeg öröktől fogva, -
A Turul, s az Aranyoroszlán napja,
Véste vonását a rejtélyes arcra?
Emberfia, talán, nem tudta soha,
Hol volt Nimrud király égi otthona?
Az őskori ég legfénylőbb csillaga, -
Este indult és hajnalban tért haza, -
Isteni fejéke a Szentkorona,
Lába alatt a vizek birodalma, -

Ő ama Király, ki az ég nedűjét,
Megkeveri és tölti poharába, –

A teremtés örök világossága, –

Minden hunor-magorok Atyjaura,
Egyiptom, s Babilon aranypárduca, –
Nimrud, a Teremtés Első Királya!

Kifosztva nyomorultan

*(Trianoni magyar számadás)**

Rekviemet mondok az emberért,
A megcsalt, megcsúfolt reményeknek,
Téveszméknek fanyar búcsút intek,
„Torzszülött Trianon” gyermekeként.
Lelkesültünk, azt hittük van remény,
Vártuk az Édent teremtő embert,
De Szörnyeteg telepedett mellénk,
A régen várt messiás őrhelyén.
Csúf szégyen, szégyen, szégyen e század,
És megbocsáthatatlan gyalázat,
Embertelenségének emléke:
Megaláz az antant kufár népe!
Így állunk itt hétszer meglakoltak,
Trianoni túlélők, s a holtak.

Karax Jézus népe

Értitek a nyelvem,
Ti vagytok az én népem,
Székely magyarok.

Atyák és fiúk a téren

Ma, újra, fény sugárzik bennünk,
Itt az idő igazzá lenni,
Még él a sárkány, - csak vér árán,
Tud a szabadság megszületni.
Homályosan is, tükör által,
Oltalmaz, - ki magyar, benne él?
Nász nélküli Boldogasszony hív, -
Fénye árad életünk egén!

Ne vacogj hát, ha hív a próba:
Zengjen a dal, lobogjon a láng,
Atyáink templomában fiunk,
Jézus arcával vár feloldozást!
Árpádhon, mai börtönében,
„Mária országa”, vár reánk:
Szabadul, lendül sólyom szárnyon,
Letépi az önkény fátyolát, –
Csatába hív a kincses élet,
Népünké lesz majd az ítélet, –
Megvívjuk ős Buda városát, –
Március zúg, s hoz feltámadást.

Ünnepre várva

A lélek sötét
Éjszakája a jelen:
A vak Hit: magány,

Jézust reád szegezték -
Benned van a Királyság.

Szíved súgja

A betegségből szabadultak

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Mindig örömmel: egy nap is nyereség.
Keress utat mindig a másik partra,
Ott, ahol érted készülnek holnapra!

Már tudod, sorsodnak nincsen mintája,
Míg bírja lábad, menj csak öntudattal!
Életed célja, szíved muzsikája,
Hozzá elérni, minden mozdulattal.

Felhőkig szöknek a kórházi vágyak,
Játszik szemed, – könnyek közt, álmodozva, –
Kísérje utadat édes káprázat,
Míg sugárizik szíved varázshatalma!

Nincs hangja, árnya, testi vágya, – kincse,
Angyali ajándék, egyre teljesebb,
S ha reményt ad majd életed igéje?
Szemed, ajkad, szíved súgja? Egyre megy.

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Boldog örömmel, mert drága ez a nap.
Szeresd életed, hisz' az embereké,
Vagy, s ha Te vezettél, érte áldalak!

Haiku születés

A fény önmaga -
Múltjába temetkezik -
Ez a Teremtés

Most már

Most már, hogy ennyi verset írtam,
lehetne tán, könnyebb a sorsom -
lehetnék, aszu dallamokkal,
Pálos testvér, Krisztus rokon.
Az idők mélyén, - régen tudom,
ártatlan ért annyi pofon, -
tülekednek a szörnyű árnyak,
halott kopog az ablakon.

Lehettem volna sérült árva,
ha nem írok ennyi strófát,
de valaki sorsomat szánva,
megjelölt sok pásztor-órát.
Most már, hogy ennyi verset írtam,
körül vesznek asszony árnyak,
tanúja mind, a fényfonatos,
verset adó éjszakáknak.

Most már, hogy ennyi verset írtam, -
múltról mesél a szerelem,
ahol egy gyermeki ölelés,
békét szül fájó szívemen.

A nyár illata

Hajadat a szél, -
arcod eső paskolja,
még itt vagy velem,

mint régi hangszer, – fájó,
idő tépte dallama.

Pünkösöd reggelig

Pártus Jézus - feltámadása

Háromszor böngött fel a vad sziréna,
Sok, agyhalott piás ült asztalok mögött,
Tivornya-rongy idő az éj után szökött, -
Kopár az irgalom halálos hajnalon.

Költők meséit ünnepelték éjjel, -
Elégtek arcok, képek, ordas éjek, -
Szemek mögé hajolt a néma fájdalom,
Nyilallt a jaj, az alabástrom hajnalon.

Ma reggel "Háromszor zúg sziréni hang", -
Feltámadásra és halálra szánva, -
Krisztust dicsérve ítél az Úr dörögve:
Rossz volt a terv, mi embert szült halálra.

Égett az elme, mint a fáklya lángja,
Liliom eszmék estek sírt gyalázva,
Keresztfa árnya mered már az égre, -
Reményünk függött rajta megfeszítve.

Ki hozta el nekünk a cion csillagot?
Ki szórja itt közénk a vörös írmagot?
Pokoli mániák raknak reánk igát,
Tanító Mesterünk sem élhetett tovább.

A bűnös háromszor hal meg hajnalonta,
Hatágú, szemúr csillag jele éget,
Keresztes templomok, Judás pribékek, -
Jézust körül metélve ünnepelnek.

Video változat:

https://www.youtube.com/audio?video_referrer=watch&v=aqyHjaA6FtA

Kegyelemre várva

Lásd, én a fájdalek erdeiből jöttem,
Ahol tarlott fák ágai közt, sohasem,
Festi színaranyra az ég, fénysugarát,
Így nem láthattam még a teremtés kapuját.

Mint egy idegen nézek szét, közöm sincs már,
A káoszba rohanó mammoni vágyhoz,
Úgy megyek el, ahogy jöttem, reménytelen,
Kítaszított és árva, Jézusi gyermek.

Udvaromban, tobozokat morzsol a szél,
Kolduló bánat ül jajongó szívemen,
Soha el nem múló, harmadnapos gyászt ül,
A hiábavaló, keserű értelem.

Kora hajnali könnyek hullnak a ködben,
Teremtőre várva, ki majd megvigasztal?
Reszketeg a Holdfény, hamuszín riadtan,
Ájulat némán ülök, kerékbe törten.

A Hold hamujában keresek szavakat,
Könnyes folyókon is szeretetre vártam,
Hiába minden, ha egyedül maradtam?
Darabokra törten, lelkemben halállal.

Mea culpa

Örökkévaló
Tanítóként függ Jézus
Lelkünk keresztyén.

Szomorú évfordulón

Bánat ballag velem a napsütésen át,
Nyár szagú rét terül barna lábam elé, -
Egy óvatos macska lépdél – nyugtalan,
Szívem a Múlté.

Halk neszek matatnak a csendben,
Madárfütty rikolt, s ígér valami szebbet,
Az ember nélküli világnak, – az élet,
Sója a Végzet.

Csak jöttem némán, ballagó ligeteken,
Szomorú szívvel és megtörve szeliden,
Búgó galambok közt tiszta szemű vándor,
Érte kiáltok.

Csak jöttem láthatatlan kopár réteken,
Fekete fejfák és temetők sirattak, -
Utánad hajoltak a szentek gyermekem:
Hívtak a holtak.

Az igazság tanítója

Tengernyi tiszta vágy hívta Őt,
A Maghary, qumráni Keresztelőt,
Ki, ismerte az Igazság Tanítóját,
Isten Fiát és megszentelt Arimathiát.

Az egyetlen szentség testet öltött,
eljött Jézus, a Messiás-küldött,
hogy el ne vesszen, aki hisz benne?
és lőn, földre szállt, a Hit szer elme.

Szárszói emlék

Latinovits Z. és József A.

Emlékszik:

Távol fényes ablakokra, -
Arra vágatott a fémes arcvonal,
Lámpák, rácsok, sorompók mögött,

Vad robaj:

Különös világvége közelít!

Emlékszik álmában, -

Már próbálta ezt egyszer,
Ugyanúgy feküdni a síneken,
Zárójelek között közömbösen,
Mit rávasalt a félelem.

Fülébe zúgott az a csattogás,

Zizegtek már a sürgönyök,

Membránja pattogott,

A sodrony húrokon,

Lelkében rengett már a Föld!

Nem bírta már!

Megfeszült,

A végső pillanatban, -

Nem menekült,

Nem félt Ő sem,

Csak felállt!

Állva várta, s ölelte át,

A feléje zúgó acél paripát, -

A rettegés iszonyat mozdonyát!

Gnózis

Szófia, szűzen -

A Káosztól teherben -

Ölelt Lucifer!

Voltam mi nem lehettem

Repültem álmomban a régi kertben,
magasan fent a fák csúcsa felett,
megállt az idő reszkető szívében,
idézve múltó, dajka éveket -
Voltam, mi nem lehettem többé soha:
rét éneke, csillag álom, olykor,
Patkó-betyár, máskor fogoly katona,
ki távol a gyermekére gondol.
Repültem mindig, mint Te is – nyugtalan,
a rózsza-alkonyatban láttalak,
feléd kiáltottam szinte bomoltan,
de Te sebesen nyargaltál úttalan, -
Oly árván elhagyottan vártalak,
míg égbe tűnt az éji árnyalak.

Édentől keletre

Hortobágy és Ziribár közt kövek dobognak

Sóváran s mindenektől elhagyatva,
lopva kölcsönfényt a holdvilágtól,
Nimrud örökség bilincsebe fonva,
szívünk mélyén ősi hit világol.
Oly régen vége már a szép napoknak,
elvágtatott a fényes napvonat, -
még árnya sem maradt itt mindazoknak,
mi éltető remény volt, akarat?
Élünk nem feledve „Turul szent helyen”,
felettünk a sugárszemű ablak, –
Ne mondd, hogy cél nélkül és reménytelen,
szép álmainkból semmi nem maradt!
Mert Ábelt siratva sem feledhetem,
mi volt a tét az almafák alatt?

Valami fény

Valami tegnap ránk sugárzott,
Suhogott lágyan vállunk felett,
Ne keress, mégsem angyalszárnyat,
Ha fejünk körül is fény lebeg!
Csak volna elég egy kívánság,
Vagy biztosan tudni: érdemes.
Ne kínozzon bizonytalanság,
Elmúlik céltalan – vége lesz.
Kilendül, s visszatér az inga,
Kétkelkedni, többé nem szabad,
Hitünk, ha mégis meginogna?
Szeretet emel körénk falat,
S míg fény rakódik csontjainkba?
A lélek kincse ad jutalmat.

Tél: 1956

Fagyott: a Hold, mint téli kobold,
Ragyogott a fekete égen,
Mutatta, hogy az agyhalottak,
Közül, nem menekülök én sem.
Bolyongok, és ha majd' megfagyok,
A roppant Tél jég-vitrinében,
Tüzet gyújtok, és jelet adok,
Itt halt meg minden reménységem.

Buda és Pest, „Te ősi város”,
Lyukas zászlókkal meggyalázott,
Rőt egedre írom fényjelem, -
Elátkozva és reménytelen,
Felírom október egére:
Itt halt meg 56' reménye.

Őszi metszet

Szakadék felett
Égezüst fenyők őrzik
A szűrt fényeket -

Árny ujjáival -
Szürke ég tapogatja
A mohos völgyet -

Közelit az est:
Ringó piros hintóval
Jön az alkonyat -

Mi lassúnak tűnt?
Most lángol küllőivel
Mint egy tűzkerék -

Az ég szemében
Gyorsan múlik az emlék:
Itt a búcsúzás -

Mert fáj a szívnek
Az őszi messzeség
Hol elmúlás vár?

Ám mind hiába -
Az élet fájni akar:
Újjászületünk.

Fogarastól Hargitáig

A havason,
száz láncfűrész éles körme alatt,
jajong az ősvadon, –
Fáradt, megrabolt, erdei emberek,
vágják a nyársakat,
irtják a csonkolt törzseket,
mit a baljós órán, az üvöltő orkán,
az éji delelőn, itt hagyott:

A táj halott.
Milyen lázas mezőkről?
Minő pokol tornácáról szabadult el,
a féktelen szél,
mely itt tombolta ki erejét,
és vágta tarlóra hét falu fenyvesét?

Ott, ahol ered: Desád, Ívó és Fenyéd,
a sok locsogó patak,
mind elhagyta kavicsos kőmedrét, –

Amikor a csillagos Ég,
lehunyta vigyázó szemét,

Kitört a vész, –

Letépte a hegyek fenyves fővegét,
Morajlottak, majd üvöltöttek a hegyek,
mikor lecsapott a világvégi fergeteg,
törve-zúzva a roppant sziklák kőfejét,
tán száz évre megjelölte a helyet,
ahol egy őserdőt a földre fektetett.

A varsági fennsíkig, –

Csiksomlyó, Tátosbérc kőhegyén,
sír a láncfűrész, –
sikong, szisszen a szagos törmelék, –
Hajnaltól napestig szekercék,
fejszék homlokán táncol a napsugár,
fények villannak, ha bókot int a Nap.

Kő kutas esztenák, majorházak udvarán,
némán bámulnak a madarak,
amikor a favágók szobrokat faragnak.
Ha beköszönt a Nyár?

Júliustól augusztusig, pityókás völgyek alján,
Bő vizű patakok partjain,
hideg kőlapok gyöngyözik a harmatot,
De a rengetegben, ahol a hétfalus erdőhatár,
találkozik, ott fenn, a Hargita hátoldalán,

Az ősvadon mélyén,
hetekig viselősödik a kenyér,
amíg a pásztor, egy lakott helyig elér.
Vallatja a favágó is a tarisznyát,
talál-e még paprikát, hagymát,
otthoni szalonnát?

Az erdőfia, –
Fából faragott királyfia, ha égre néz?
Mély lélegzetet vesz,
és akkor is keresztet vet,
ha békésen telik a nap.
Bár nincs fején kalap,
s fából van az arca, – nem haramia,
de szíve mélyén, azt tartja,
az erdei, székely ember,
életét nem védi semmi a rengetegben.

Ott, ahol délig is harmatos a rét,
még a nyár is őrzi a tél leheletét,
A hegytetőn valamiként közel az Ég,
mintha sűgna is az Isten,
néhány bölcs lgét.

Ha favágó, vagy pásztor az ember?

A hegyen hetekig,
asszony nélkül fekszik és kel.

Néha magában nagyon furcsákat gondol,
ha karácsonykor, behavazott utakon,

megfagyott tetemekre lel.
Azt mondja, –
Ez itt a fehér pokol és rajt' a hó, halotti lepel, –
Távol az otthon, hát csak a szeleknek énekel.
De tavasszal, ha zöldell a rét?
 az áldott napsugár megdobogtatja szívét:
 A Madaras Hargitán, ahol tán a madár se jár,
 megérzi a szabadság ízét.
Néha meg-megáll az lvó patak partján,
 és ha már nem bírja tovább,
 beszökik Udvarhelyre egy éjszakára,
 hiszen ott, egy, fehér asszony várja,
 vagy tán egy, gyöngykedvű, székely leány?
Nem rég, még ilyen volt az élet,
 és lesz is még, a Hargitán,
 ha visszatérnek mind a fenyőrigók,
 és fészket raknak fenn a fán,
 majd ha mókusok kergetőznek ott,
 s a tilinkó hangja messze száll,
 hallgatjuk önfeledten a lelkes zenét,
 talán a táj is kiheveri halálos sebét?
Újra füttyül a rigó, mesél a furulyaszó,
 és suhog, egyre súg a száraz sűgő,
 visszhangozzák a fenyvesek,
 megrontották villámsűjtotta emberek,
 szakadékba zuhant a megvadult ló,
 lábát törte a sárga csikó,
 áldozatra vár a Gyilkos tó.
Mítoszok mesélnek, –
A székely, századokon át,
Csaba népeként védte a Hargitát, –
 túléltek együtt minden katasztrófát,
 szívükben őriznek száz legendát, –
Nem tudnak nélküle, élni se', halni se már.

Tükör

Ama csalódott és néma zavar, -
asszonyi könnyek tavába menekül,
ha szétporlasztott csillagaival,
az idő, kozmoszát védi legbelül.
Elmúlt a nyár, menhelyén szeriőz,
barna bánatok űzik el a hajnalt, –
szerelmes csókkal szólított az ősz,
de a magány csöndje, már nem vigasztal.
Trópusok buja leánya, álmodd!
nem tűnt el szerelmed, várd, s visszatérhet?
növő árnyak közt hiába várod?
de a tavasz, dalt hoz majd a reménynek.
Szerelmet ébreszt új fuvallata:
Teremtő varázslata Földnek, Égnek:
Ádám-Éva mítosza örök Csoda,
ha elragad a vágy holdas asszonya

Pünkösdi búcsú

Hargita népe
Nemzetsége fészékében
Nagy ünnepre vár:
Napkeltével születik
A Székely Pünkösöd király

Regnum Marianum

Csak Boldogasszony
Szent Koronája tart meg
A magyar úton.

Újjászületés

2013. Május 21.

Láttalak Uram, a két világ között,
Megállt a pillanat, csak a zuhanás,
Meglépetése, és a találkozás,
Öröme árad ájult lelkem fölött.

Mi volt e talányos újjászületés?
Ki hívott el a halál küszöbére?
Minő szent titok, vajúdó reménye?
Takarta el a rémségek idejét?

De nem fogadtad el a zuhanásom, -
Méltatlan volt hozzád a balgaságom?
Megláttalak Uram, s vártam a próbát,
De nem állíthattam meg azt az órát,
Hiszen reád bíztam árva sorsomat?
S most, megváltva, őrzöm káprázatomat

Csíksomlyó misztériuma

Magyar ősanya:
Napba öltözött asszony:
Az aranyalma.

Reményt ígérve

Tápláld a derűt,
És a szeretet fénye,
Jókedvre derít!

Csíki pallagon

Hogy szeretnék tavasz-dalt énekelni,
Székelyföldön, vagy csak otthon halkan, -
Nimród fiaként élni, s felemelni:
Testvért, hazát, a Csíki csillagokkal.

*Még látom a tájban, ahogyan, ott fent,
A szálfaredő fenyő koronái,
Tászoktető fölé borulnak lágyan,
S az udvaron az eperfa zölden nevet.
Nap-éj egyenlőség tombol a nyárban,
És felkeres a négyeszélű szél, minden szegletet, -
Mint pásztor a nyáj közepén,
Magasan áll a templom, a hegy tetején, -
Ünnepnapokon, barna,
Székely asszonyok járnak oda,
Zöldselyem hegyi réteken dúdolván, -
Friss patakok csobognak tova, -
Amikor az álmodó nap-éj, -
Édeni, nárdus-időben,
Arany-asszonyi álmokkal terhes?
És a lány lassú kaptatókon,
Ringató, ezüst szellők simogatnak.*

Hogy szeretnék tavasz-dalt énekelni
Emlékező, régi dalokat, - halkan,
Imára hívni a szittyá népeket,
Mikor székely pallagon, jó a hajnal.

Megszolgált ajándék

Szent ihlet tartott meg a néma gyászson át,
Ritka titkait hiába is kerestem,
Kívül maradt a harc, a terhes valóság:
Volt, s elmúlt felettem hirtelen.
Nem látom az ősök átkeresztelt sírjait,
Idebenn béke van és megsebzett magány,
A jelek sivár, éji álma nem segít,
Fennakadt az idő tűfokán.
Most már így marad minden, talán mind örökre,
Nem tudhatom, hogy hol nyugszik halott apám?
Az ég alatt, szelek sietnek, keresve,
Rovás írást temetők falán?
Minden kopik, és elveszik az ihletett idő, -
Vagy ha eljön a vég, a lélek égbe száll?
Így mégsem múlik nyomtalan, mi nem őrizhető,
A szerelmes, földi lárma fán?
Titánok s költők barátja voltam: majd nyolcvan év,
Terhe nyomja vállam, de mindez semmiség,
Jutalmam óriási, mert királyi szó zenél,
Ihletett verset fülembé még.
Köszönve jót, és minden, balga dőreséget,
A rosszat elfeledve, majd vidám leszek,
Ha időm letelvén megláthatom a véget,
Hun lélekkel keresztet vetek.
Addigra már hallom a költők utolsó dalát,
A búcsú zenét, a szkíta kálváriát,
Mégis-mégis azt hiszem, nem bánom a tréfás,
Meglepetést, mi vár odaát?

Trianon kapujában

Láttalak szembenézni a halállal,
Az élet bilincsei közt, -
Láttalak, amint a rettenet,
Eszeveszett csattanással,
Visszakézből arcon ütött, -
Az eszmélet vágóhidján, a téboly,
Emésztő lázai között,
Gyáva-gyászt sodorva rád,
Testet öltött az iszonyú bizonyosság:
Léted romjain, eltaszítva,
Nem tudnál sírni, mert ma lelked,
Könny-forrása mélyebb, mint a kút.
Láttalak az étellel szembenézni,
A halál bilincsei közt,
Amikor teremni szólított a Teremtő, –
Nem kiáltottál, csak a kín,
Lázrözsái égtek világló arcodon,
Szegény örömtelen elkárhozott ember,
Akit romlott gyümölcsökkel vetett,
Vert partra az éden.
Láttam, idegen ablakok mögött,
Amikor öklőddel átkoztad a Napot.
Láttam, az öröm harsány erőlködését,
Mikor hozzád bekopogott, -
És kivallattam az időt,
Mely kifosztott sorsodról hallgatott, -
És most itt állok előtted ?
Trianónia kapujában,
Az elveszett éden szétszórt romjain,
És fáj elgondolni, hogy van csönd,
Ahol zene születik, - és béke,

Mely gyümölcsöt ad a Földnek:
Ahol a fénnel rakott mező dúsan terem,
Mintha édessége titkát,
Benne érlelné néked a Föld, –
És mosoly világít majd köztetek,
Mert elhiszed, -
Most meghív asztalához,
Aki maga-képére teremtett tégedet,
Mert ő az Élet, a Haza, az Öröm,
Túl minden földi érdek-körön,
Aki hajdani, időtlen:

Örök Teremtő!
Im, eljött az idő, -
Értetek szól a harang:
Isten szeretet rabjai, -
Remény és béke veletek, -
Evoé, zörgesetek!
És megnyílnak az élet kapui.

Elmaradt kézfogó

Fodor András emlékére

A hegy mögé bukó Nap, bársonyos tűzével,
Felgyújtja mind, a gyöngyház színeket, -
Dús gazdagon, alkony-díszekkel telehintve,
Arany-bíbor palástját elhelyezte, -
Nász-hintaja elé hidat bocsát a vízre:
A Tótündér kezét így kérte meg.
Ahol az ég vízpartot ér, ezüst mezőben,
Látóhatár alatt, a Nap szemén,
A víztükör távoli pontján, kék redőkben,
Áll sátora előtt alkonyi fényben, -
A Tótündér: lebbenti fátyolát tünőben, -
Körötte tétova, opálos fény.

Salakvirágok

Ártatlan, szűzi szíveinken,
De sok haragot gyújt az Isten, -
Komor, felsebzett, rút ajakkal,
Sírva csókolunk, csókolatlan.
Csonkán, tagadó, éji órán,
Értünk kékül a félhold árnya,
De hiába hív csókra, nászra?
Belehalunk az éjszakába.
Savanyú borral, asszony nélkül,
Mi nem élhetünk koldus sorban,
Nincseinkkel bilincsre békült,
Kocsma gőzös sikátorokban.
Éhes, lázadó szemekben,
Sok, nagy haragot gyújt az Isten,
Fogunk vacog e vad pokolban, -
Salak virág nő szíveinken.

Bábjáték

Szóbuborékok -
szállnak az éteren át,
de ki értené?
mit üzen a túlvilág?
hol, Miatyánk vár reánk?

Kufár diktatúra

Aranyborjú* bög:
Aki mindent pénzen mér?
Lelke is enyém.

Pilisben

Ziribáron születik a fény,
A karácsonyi Nap ünnepén, -
Ezer éves szkíta üzenet,
Száll, a dobogó kövek felett.
Mindenütt mítoszok, köjelek,
Ósi Szentkirályok üzennek.
Fényözönnel záporoz a Nap,
Mikor az ősök megáldanak.

Egykor itt ünnepelt a fény,
A Kárpátok szíve közepén, -
Miről azt hittük, elköltözött?
Megcsillan a fák csúcsa fölött:
Kései utazó ne feledd!
Ég-föld közt, él még a szeretet:
Megérint az aszú lehelet, -
Érzed, az illanó éveket, -
Int felénk a múlt, s megannyi Ős,
Napforduló varázsa bont időt?
Szívünkre száll a tündéri kép:
Amint Szép Őzséb, előre lép.

Szer elem

Nézz fel és nevedd!
Az aggodás körülnéz?
Kiutat keres -
De a hit szeretet -
Istent követ az egyben -
Hogy ember lehess

Akit vártak

A római ügynök

Júdás testvére, Saul, Júdeának,
Papja volt, de stallumát elitta,
Próféták ivadéka, akit vártak,
Páli szívében a talmud mantra.
Tudta, sorsát már Jehova megírta,
Kinccsel és göggel veri őt az Isten,
Hitét torolta őseinek kínja, -
Hisz' ő sem volt embernek büntelen.
Arany, bor, nő, hatalom, mind-mind kevés,
Zsarolta őt az önzés, és az ész,
Merész edénye volt, sok büszke vágynak,
Saul-messiás, kit oly rég várnak, -
Jézus kenyerén hirdette magát,
És ez lett a zsiresztény tanítás.

A bárány bűne

Hideg napok jöttek, börtön éjszakák,
A nép mégis az önkényre szavazott, -
Majd eljöttek a vészterhes hajnalok,
És megköpdösték a vérző Messiást.
Nagy Heródes és a kufár társaság,
Partit adott sok, cinkos, jó barátnak, -
Így adták tudtára a nagyvilágnak,
Keresztre küldte Júdás a Messiást.
De szombat után a nép élni akart,
Énekelt, rettegve az ébredéstől, -
„Tanítsd meg nagy Isten túlélni a bajt,
És mentsd meg a Várost Nagypéntekétől!
„Kiálts reánk, hogy ne feledjük Júdást,
A gyilkos tort, és a hazaárulást!

A majom titkos küldetése

Az újabb pusztulás küszöbén,
A semmi képe tovább rajzolódik,
Gnóm arcáról, azt hittük, uralkodó, -
Él frissen, - emléke csírázik bennem:
Majom király volt a Habsburg misszió.

Még én is cipeltem a vélt keresztet,
Ám vakablak azóta minden ideál,
Kit a történelem szélnek eresztett?
Nem lesz király, az utolsó után -
Betelt az Átok, feldőlt a pohár.

Most Gellért árnya hull a holdvilágra,
Mint sebzett madár égi röpte, száll,
Repesve, egymagában ágról-ágra.
Szája véres, a bosszú megsebezte,
S lökte a hióbhír éj-verembe.

2

Egy ifjú pap állt házunk udvarában,
Száján oly édesen szólt a lélek,
Hisz rabja volt az idő pápaságban,
A láng-bigott hit ígézetének.
Aki Isten országát látta nőni,
Felhőként égő hazánk fái felett,
Nem önmagát, és egyháza romjait, -
S mert zörögtek ott a csontok szüntelen,
Keresni indult poklok papi árnyait.

És ez az Egyház ad erőt?
Rabló, új vandálok ellen?
Minden elpusztul: zeném, virágaim, hitem,

Mint kéjje vesztett ég, ha megfakul,
Az istenember képe végleg porba hull.

Újvilág vandáljai *ante portas!*
És jön majd maga a részeg halál,
Újra jön az Antikrisztus rémuralma?
És a szentszék milyen szertartást kínál?

Pusztult Dante, Mózart, Jeanne D'Arc,
Radnóti, Petőfi és annyi más -
Ám, hiába volt a szenvedés, halál?
Ha nem javult meg mégsem a világ.

Hol a trubadúr?
Aki látta Róma pusztulását,
A vakító szégyen tetanusz lázait?
Ahol az ember-lét pokol,
Esztelen kárhozat, és vad szadisztikum.

3

Keresztől keresztig árad a lélek:
Apró vércsepp kövek kövesednek,
Kálvárián Jelet róva, fel a Hegynek.
Az infernóban új világ született:
A bűnbak megismerte a fegyvert, –
A máglyát, a jézusi szerepet,
A titkos szabadkőműves jeleket, -
Novus ordó seclorum: Új világrénd.
Truman, árnya hullt a Földre:
És két várost borított tűzözönbe, -
Stigma lett Emberárulása, a trend:
A tébolyodott, majom új ragálya,
Atomhalált hozott a világra.

Azóta együtt él bennünk minden,
Istenáldás, és bűnös szellem,

Fekete mágia és Lucifer,
Koronavírus és a kegyelem, -
Rajtunk is múlik, ki jön fel a fényre,
Kinek lesz erénye, reménye, újjászületése,
A végtelen szenvedés tengerén?
Ha végül eljön közénk a Fény,
A feltámadás Jézus-ünnepén.

Éjjel és nappal

Napok óta zsong bennem egy dallam,
Valami régi hangszer, tán egy fagott,
Mit elhagytak a szárnyas hangulatok,
S most úgy van, mint kékmadár a dalban.
Hiába csábítgat szép szavakkal,
A roppant álomvilág gigolója,
Nem kel dal az éjből, ha üt az óra,
S Holdnővér is hiába marasztal.
Szerelmes arccal, ha égen járok?
Angyal foltozza be a Nap ruháját,
Fényszüzek ünneplik az élet nászát:
Plejádi papnők és tündér lányok.
Két szerelmem van, az gyötör, s vigasztal,
Éjjel, nappal: egy démon, s egy angyal.

Mene tekel

Ha rossz volt a terv?
Mi embert szült halálra?
Miért nincs óvás?
Ott a falon az írás:
Élünk halálra szánva.

Pénzdiktatúra

Az új világrend
Fekete lyukként szívja
A lét erejét:

Vágyakozni tanítja
A félelem gyermekét!

A hazát meg kell váltani

(In memoriam 2006. okt. 23.)

Lüktet az éj, zuhan, egyre tovább,
Az ünnephez embervér tapad, -
Torkon ragad a vad indulat, -
Szitok tör falat haragomon át,
Érzem a pokol izzó paraszát,
Temetőkből sírok konganak.
Megsebez a tűztollú holnap,
Mert vajh, jókor érkezh-e a vágy?
Ha elkésett szabadság kopogtat?
Jaj, elpazaroltuk a múltat!
Már nincsen, aki ajtót nyithat,
Az élet vizei elapadtak,
Dögevők gyűlnek népem tetemén, -
Boldogasszony kirabolt menhelyén.

Vereckei üzenet

Kárpátalja vár!
Munkács, Beregszász népe
Hazajönne már!

Megszállásunk jubileumára

(In memoriam: Budaházy György)

Az első versek - majd a börtön évek:
A véres hóban vergődő madár,
Kezeden, - arcodon az idő jelei,
Halál járta út, mely karjába zár.
A csönd. A tél. A világ-egyedülség:
Az ember emésztő dühe maga ellen.
A fölingerelt eszmék, mint a tüskék,
Hűség karmai Tebenned és énbennem.

Cion sírásója támadt a magyarnak,
Kigúnyolják szomorú történelmét.
Uram, adj megnyugvást a megtagadottnak,
Ne oltsa el hitét keserűség!
Égre csap már az árulás illata,
Megcsúfol ma a rontás Júdás szava!
Hiába múltak el a börtön évek,
Tort ülhet feletted ellenséged?

Béklyóban jársz ma is a börtön udvarán,
A mammoniták mázas, vörös alkonyán.

Enigma turbó

Mozgósítaná
Sötétség angyalait
A pénz hatalom -

Pusztuljon Magyarország,
Egy halálos futamon!

Csak csendesen kérj

Paul Verlaine: Óvatosság parafrázisa

Csak halkán, - fogd a kezem, ülj mellém!

Álomfa lombja hív sátorába, -
Hold ezüstje hull hajunkra lágyan,
Amint illattal harmatoz a szél.

Álmodj. Ajkad súrolja homlokom.
Engedd, hogy a vágyak gondolája,
Hadd szálljon, amerre vonja álma, -
Lassú párák közt - puha szárnyakon.

Csak csendesen kérdezz a szemed, -

Hadd folytassa szívem és a szíved.

Ne tépje szét az áradó csöndet,
Érzéki gyönyör birtokló heve;
Mikor két szív enyészetet az ég,
Fölülírja, örök szerelemre.

Így akarok emlékezni

Ma még drága vagy nekem s hiányzol,

De mi lesz velünk, ha e kötelék,

A pletykák irigy tűzében elég,

S szégyenedben szívem megalázod?

Ha csalódnék? Szó-bilincsbe zárom,

Szerelmünk minden, tiltott örömét,

De veled küldöm lelkem hű felét,

Hogy szíveddel újra rám találjon.

Időnk, oly rövid ma, míg velem vagy,

Ne vess! Hadd fesse színvirágait,

Fehér arcodra, játékos tavasz.

Jöjj hozzám majd, szerelemmel mindig,

Hadd sárguljon a locsogó világ,

Míg élek hívlak, s emlékezem rád!

Szerelmes vers

Reánk borult a lomb és a fényes ég,
Gyújtogatta szívünk csillagtűzét, –
No nézd! A ledér, lenge, déli szél,
Hogy borzolja bőröd aranypihét?
Kirké! Varázsolj körénk ezüstködöt,
Hogy a mámor-tolvaj tekintetek,
Ne dézsmálják meg, mint rókák a szőlőt,
Önfeledten, boldog szerelmünket.
Megperzsel a vágy! Már a napkitörés,
Csóksátorába hajtja a vérem,
És forró folyamában a teremtés,
Szédült örvényét, ringva elérem.
Az ölelésben együtt bukunk el,
S törvényen kívüli asszonyom leszel?
De hűség csókokkal szárítom fel,
A szemedből pergő, öröm könnyeket.

Kapcsolat

Az örökvaló:
szellemek égi hangja:
ZEN. Hai, Tantra -

Amíg csak élsz, higgy benne –
Figyelj egy belső hangra

Boldog idő

Új jövőre vár, bíbor színt keverve;
kéklő időár veri a partot, -
Egy angyal áll a szentelt, szembe szélben,
s letaszít lassan fentről egy napot.
Szép, naptestű szüzek pásztort ölelnek,
víg, fodros felhők alatt a nyájak,
térdig avarban, új gombát keresnek,
minden mi él, társat hív magának.

Oh, boldog világok könnyű vétkei!
esti béke, téged köszöntelek,
szívemet a vágy alig simítja meg, -
rég volt szerelmek csókos titkai,
a kéklő alkonyat rózsza szirmain,
ringatják el, láz-sebzett szívemet.

Keats után szabadon

„Hogyha a vers nem levélként születik,
ahogy levelek nőnek a fákon,
akkor jobb lesz, ha az ihlet kertésze,
Isten, letöri a rügyeket az ágon.

Szent Iván éj

Ezüst lámpást gyújt az esti Hold,
Titkokat súgva nekem:
"Rejtsd ölembe forró homlokod,
Ha főnix-láng ég a szíveden!"
Veled hoz édes nyár-illatot,
A szerelmes, esti szél, -
Vágyaink egén is átragyog,
Elcsábít e tündér tünemény.
Csillag-nász ring a holdas égen,
Kitárul a szív, a tér, az éj, -
Vigyáznak ránk az örök fények,
Szent-Iván világ-nagy éjjelén.
Tombol a tengernyi, nyári éj, -
Révülnek a csillagok,
Szíveink felett a nyár mesél, -
Reményt hoz nekünk és balzsamot.

A legvidámabb barak

Először is, a dolgok ritmusát,
A ránk kényszerített bajokat,
Féltük, a vért is, a vörös mázban,
De nem hittük el a hazugságokat.
Így fogytunk mi végső lassulásban,
Kinti, s belüli határokon, -
Világelső volt a pusztulásban,
A magyar és a székely rokon.

Levegőtlen, kormos hóesésben,
Nem várt senki gyógyító csodát,
Mikor, ellene vallott a társa,
Hamisan, kit tegnap, még csodált.
Lásd Barátom! E vidám barakkban,
Nem lát senki jó folytatást?
De magunk teremtjük már a hajnalt,
S az életet is, ha ránk talál!

A király álma hangjáték

https://vmek.oszk.hu/19800/19874/mp3/Horvath_Sandor-A_kiraly_alma.mp3

ALEXANDER

Dániel! Mondd! Álomból ébredező,
Emberek vagyunk mi még?
Álomfejtő Próféta!
Tudtad-é, mily poklot zúdítottál a nyakunkba?
Tudtad-e, hogy minden életcél, egy büntetés?
Kérlelhetetlen lassú erjedés, vagy kataklizma,
Mely lavinaként visz bennünket a pokolba?
Isten megmutatta néked az elviselhetetlen Jövendőt,
Hol a rendelt idő betelt és véget ér, –
Minden próba, átok, testi-lelki szenvedés!

ANONYMUS

Már kétezer éve, álomfejtők kutatják a titkokat,
Követ raknak piramisba, – Mindenki tudja,
A titkos rend, nem legenda, – novus ordo seclorum,
Véletlen elszabadult kő – mondád – „kéz nélkül”,
És bekövetkezik a katasztrófa!
Íme az álomi gondolat, –
Értelmezése végett, „éber ítészek”
Kutatják a jeleket, – miről beszélnek a tények(?)
Eljött-e ama pillanat? Vajúdik-e már az idő?
Megérett-e már a végzet?
Mert a romokból új hegy nő a régi falakon, –
Vérszerinti Világhatalom: Bilderberg,
Mert a vas, cseréppel nem elegendhet, mondád, –
Gyenge cserép lények többé nem rontják meg!

ALEXANDER

Magvas második gondolat:
Dániel! Lehet-e jó szívvel vak pusztulásra várni?
Lehet-e egy álom miatt a világgal szembe szállni?
Dániel! Egy szörny ragadta el az álmodat!
Szörnyűség az álmod.
Ha ily kívánság vezérel egy titkos társaságot (?)
Téboly víziója lehet ama álomi hegyhát, –
Ne legyen hát titok tovább próféciád!
Lássa meg mindenki, merre halad a világ!
Lássa meg most a kiválasztott nép!
Prófétája reá „vasalt” baljós szerepét.

Lássa meg, mint romlottak meg a birodalmak!
Nincs helye az irgalomnak: „megmérettél...”

Mene, mene, tekel, ufarsim, – írt a falra,
Ama láthatatlan kéz, – akkor hát, csak rajta,
Lássuk, – hogy horgad a késes, penge ész!
Mit rejteget nekünk a KÉP?

ANONYMUS

Uram, Uram irgalmazz!
Életük idegén rezeg a halálos veszedelem,
Tekints vissza Cserépmember!
Titkos erők koholják vesztedet szüntelen.
Mert csak pusztulásod tengerén születhet meg,
A prófétált esély, – az új birodalom – a kő titka,
Nem kéz által – mondád – kegyesen, de ritka,
Álomképed alkotása rettenetes lesz, ugye Dániel?
A Teremtő, mint fenyegető Ariel?
Aki egy gyilkost ad mellénk késsel a kezében?
Ki a veszély óráiban a bosszú angyalaként gyilkol,
Mindig ölni készen, hogy hatalomhoz jusson:
Bizánc kapuinál, Zára és Bastille bástyái alatt,

Vendée mocsaraiban, –
Minő, ősi iszonyat tört utat, mely örök időkre,
Velence és a Templomos Lovagrend bűnjele marad?

ALEXANDER

Rejtett hatalom hegymestere, rossz szelleme,
Lágy lelkekbe rejtve magokat,
Melyből szárba szökhet a gondolat, –
És lón, vértenger, háború – a négyszelű Földön –
Elpusztult egy gyarmatbirodalom, majd eljött,
A pokol: Drezda, Hiroshima, Pearl Harbour, –
És nem maradt töretlen fedél, a falakon!
Tegnap ledőlt a bábéli torony!
És most a kapuk előtt itt dörög a harmadik, –
Pedig nagyon fáj még Auschwitz, –
A bombák gyújtó zsinórja körül mindig ott matat,
Egy árnyék, mely a Káosznak tör utat,
Mit a Rejtett szándék, a láthatatlan kéz,
Az embercselvetés, ha égig emel?
Megszülethet végre, az új Bábel, –
És majd hegyhát-hegyként, nagy Izrael.

ANONYMUS

A Bilderberg birodalom dollár eszméje:
A gúla: kő a köbön, – mondaná Dániel.
Nem hagy nyugalmat, a gondolat igéje,
Megérint a legmélyebb ihletével, Ariel.
A félelem játékszere, az embertelen szellem?
Kitől és mely teremtésből örökölted? Dániel!
Könyved, mint tömör kötőmb:
Rétegről rétegre vall a komor sorstalanságról, –
A rontás erőinek kitett, szétszakított,
Hontalan lélek, kiérlelt bukásáról.
Lénye alapjáig ér meghasonlott álma:
Az emberiség pusztulása: dicsó jövőjének ára.

Íme, Isten megjelölte választott népét, –
Csillagok zuhannak az éjszakába,
Büntet az idő feléig, de megtartja ígéretét, –
Nincs irgalom a mában, – de talán az utókor?
Soha nem látott rémület ül az arcokon,
Ember így nem szenvedhet, – mondják a bölcsek,
De Istenen kívül, ki segíthet?
Ki emel fel, terel össze, ily szétszaggatott népet?
Csak az együtt érző jóindulat?
Szerezhet irgalmat, békességet.

ALEXANDER

Óh Istenem!
Nem tetted könnyűvé életem!
De köszönöm Néked, igen, köszönhetem,
Hogy világot gyújtottál bennem.
Köszönöm, hogy bajban és fényben,
Tőled, Uram, nekem nem kell félnem.
Uram, Egyetlen Hatalmas Isten!
Mondd meg, hogy e mérhetetlen kincssel,
Most már, mit kell tennem?
Egy álmom, Dániel álma:
Erinnüsz és Érisz almája:
Pusztulást hoz a világra.

F. ENGELS: Kísértet járja be Európát!

Mondád, – A kommunizmus kísértete, –
A vörös hegykép: véres tetem, e Törvény,
Oly sötét, mit fel sem fog a józan értelem!
Milliók élete elenyészik, –
Nabukodonozor álma vérpadán, –
Egy iszonyú álmokép megront,
Mert vas és cserépnép magja nem keveredik:
Nincs közös sors, – az emberi lét színpadán!

Pénz és hatalom a pusztulás partjára sodor,
Mert az Armageddon mögött ott áll,
A mammoni démon a karzaton.

DÁNIEL

Elmondanám eme titkom,
Amit fülembé súgtál Uram, az Ulai folyóparton,
Elmondom a 77-nek,
Aki, letéteményese a Törvénynek,
Mert cseréplábon áll a bálvány,
De egy véletlen kő lehullván, eltöri az állóképet,
Íme, (az ő ábrázata rettenetes!)
Nézed mindaddig, míg egy kő lehasad,
Kéz nélkül, és összetöré azt, –
A kő pedig, hegygé lőn, és betölté,
Az egész Földet, – és a kő birodalma: örökké lesz,
Más népek nem döntheték meg.

ANONYMUS

Íme a történet,
Egy álom rejtélye köré szövődött,
Szövetnek százados lángfénye éget,
S vakítja el az emberiséget.
Aminek történnie kell? Megtörténhet,
Egy álom eszmény foszladozó szövete alatt,
Időről-időre új élettel telik meg a harag.
Hatalmas ősök dús örökségét ígerte,
A király álmának ősi Őre, első követe, –
És jutalmát az égig emelte a szövetség költészete.
(Minő hibátlan, ragyogó szellem volt Dániel?)
Az élet mögött, mint hatalmas árnyék,
Suttogott szüntelen.
Sokaknak ártatlan, titkos társasjáték,
De a szövetség fiainak, ez lett a küzdelem, –
Az időt átfogó álomi ajándék:

Elszabadult, roppant ereje, Damoklész kardjaként,
Lebegett a bűvészinas feje felett,
Egyre szorosabb, oldhatatlan csomó,
Mely soha nem ereszt, – oly vízió,
Mely árad, feszít, vonz szüntelen.

MÁRIA MAGDOLNA

Oh Istenem! – elragadtatásban –
Elszabadult valami sötét szellem,
Mely fokról-fokra megváltoztatta az embert.
A gyűlölet bosszút nevelt,
És már oly hatalmas, hogy nem állhat senki ellent.
Felhőnyi hegy árnyéka takarja a Földet,
Súlya alatt megroppan a Föld,

Rossz álom, mely az emberiség létére tört, –
HénoK Apokalipszisét hallom közeledni,
(De Isten nem engedi népe magját keveredni)
Már vaspaták szagatják a Földet, –
Íme, itt az Utolsó Ítélet, csönd van és mély bánat,
Mert ellenség lett, akit megaláztak.
Emberek, szabadítsuk meg a választott népet!
Törjük össze együtt az álomi lázárképet!
Legyenek egyszerűen vidám emberek,
Akiknek ragyog szemükben a szeretet!
Legyen a múlt csak emlék, semmi több,
Szerelem gyermeke, aki szép anyjára ütött,
És nem a harag szövevénye,
Mit a fekete bosszú ármánya kötött:
Bűnbak, az áldozati bárányok között!

ANONYMUS

Így ér az idő fele véget, –
De nem festheti többé vér a szövetséget:

Az új idő-templom kapujában,
Kibontakozhat a megbilincselte élet, –
Tiszta szívvel, ölelő karokkal,
Ünnepi rendben, terített asztalokkal,
Mondanak köszöntőket a bölcsek,
Mindent betölt az újszülött szeretet,
Az élet újra, az emberé lesz.
Bepecsételt fóliánsok közt kushad a rágalom:
Szívünkben nincs már félelem, borzalom,
Tudjuk, elkerülhetetlen, letesszük hát,
A halálos fegyvert – és mégis – látod Dániel?
Észak s Dél királya is világot nyert.

MÁRIA MAGDOLNA

Íme Gáabrielnél az olajág,
A Fény pora megszenteli a Béke kartusát,
Urunk kegyelmed végtelen, – Hozzád közel,
Lám időnk felénél, megérett a bölcs értelem.
Dániel, tündér álma ragyog az éj vizén,
Honnan hozott ide, – veletek, miért ne érteném?
De ama álomi képet feledni, –
Feledni, a próba idejét, mit elénk tárt az ég?
Nem lehet, nem hagyja többé Dániel.

ALEXANDER

A tavaszi szél, minden nap,
Elhozza a hús hajnal üzenetét:
Béke, béke – Hozsánna néktek!
Hallelu-Jah, hallelujah Dániel!
Ám, az idők végezetéig nálad a bepecsételt titok, –
Az idő gyümölcse, a kegyelem, mi Hozzád hajlított:
Áve, salute, szálem, üdvözlégy boldog Jeruzsálem,
Aki, nevében így köszön Néked – Teremtő Isten –
Szerelmes Uram: mindörökké Ámen.

A MAGYARSÁG HITE

*„A vallás nemzeti érzület nélkül: szekta a hazafiasság vallás nélkül:
múzeumi rekvizitum”
/Pajor András/.*

„*Gesta Dei per Hungaros*”...írták a régi történetírók. - Isten cselekszik a magyarok által. A magyarság történelme ugyanis üdvtörténeti esemény is, gyökerei a legősibb - történelem előtti - időkbe nyúlnak vissza - az őszövség történéseinél jóval régebbi időkbe.

Mitológiánk hagyományait semmiképp se tekinthetjük „*tudománytalan*nak”, primitívnek, hiszen megjelenik benne a mindenkori ember igénye a világ megértésére, mely az ősidőkben is, de ma is alkalmas arra, hogy az emberről és a világról érvényes igazságokat fogalmazzon meg és mondjon ki.

Az ember maga: tradíciók tömkelege: őseink, elődeink népének, rokonságának, családjának öröksége lappang benne és készlet cselekvésre. Nem mindegy, kik őseim, kinek természetét, vonásait hordom! Tradíciók nélkül élni és cselekedni nem más, mint - hasonlattal élve - csontváz nélkül élni akarni. Mert bizony nem a tudomány mondja meg, hogy mi igaz a múltból, hanem a hagyomány, a mítosz mondja meg, hogy mi igaz a tudományból!

Az ősi magyar teremtéstörténet az Isten-szellem és a kozmikus anyag együttes létezéséről beszél. Az Isten Fia mindkettőt uralja...A Fiúisten kettőssége: én-lélek-Isten /Én-Lil/ és én-anyag-Isten /Én-ki/... Vallásszemléletében nagy szerepet játszik az a jövendölés is, melynek keletkezése visszamegy a legrégebbi időkbe és amely szerint „Isten Fia” egy napon, testet öltve, emberként jelenik meg a földön. - A Nimród-legenda tulajdonképpen ebből a várakozásból merítette iszonyú erejét, mert sokáig azt hitte a nép, hogy ő a földreszállt Isten-fia.

A magyar nemzet a Teremtés legősibb népének - mára legtisztábban megmaradt - darabkája. Abból a nagy népcsoportból származik, mely a történelem előtti időkben legtisztábban őrizte meg az egyisten hitet és az emberiség legősibb nyelvét.

Ez a nép ismerte és tisztelte az Egyetlen Teremtőt, megsejtette - ha nem is teljes tisztaságában - a Szenthárom-ság létét, szereteten alapuló vallása szinte elővételezte a krisztusi stílust és tanokat. Tudták és várták

az Isten Fia eljövételét és e nép mágusai - főpapjai - hódoltak előtte leborulva, szinte elsőként, Betlehemben... elfogadva Őt, minden fenntartás nélkül a földre született Istenfiúnak, akinek - ismereteik szerint - Szűztől kellett születnie. A Megváltó e szűztől való születésének hagyománya - érdekes módon - alapja az „*Emese álma*” – mondánnak is, aholis Isten képviselője - mintegy égi beavatkozással - a Turul madár által fogant...

- A mennyben lakozó „*anyaistennő*” - isteni Anya - hite és alakja, meglepő előképe a katolikus Egyház által „*társmegváltó*”-ként emlegetett Szűz Máriának, akinek „*mennybevételét*” éppen napjainkban nyilvánították dogmává. Az ezekre utaló hagyomány és tudás világosan olvasható már pl. a sumir agyagtáblákon is, a Kr. előtti 3-2. évezredből.

Őseink istentiszteletének, még külsőségeiben is, meglepő hasonlósága mutatkozik a mai kereszténységével: áldozat bemutatáshoz kenyeret és vizet használtak; a legszorosabb barátság és együvé-tartozás nyilvánítására „*vérszerződést*” kötöttek....lásd ma a kenyér és bor-áldozatot és az Utolsó Vacsora körbejáró kelyhét: „*ez az én vérem kelyhe!*”

Uruk keresztthalála után a keletre távozott apostolok - Mezopotámiában pl. Júdás -Tádé apostol - térítése nyomán, népünk elsőnek - még jóval az Evangéliumok megírása előtt - vette fel a kereszténységet.

Székely legenda szerint, amikor Bálványos várához keresztény hittérítő érkezett, a vár táltos papja, miután meghallgatta őt, hogy miféle szándékkal keresi a vár magyar lakóit, rendelkezett, hogy bocsássák be, hiszen - mint mondta - „*azt hirdeti a küldött, ami szerint mi eddig is éltük napjainkat*”.

Egyébként a székelyek kereszténysége is sokkal régebbi az árpádi honfoglalásnál...nem a Kárpát medencében született, nem bizánci és nem római jellegű. Neveik: Theodor, Ábrahám, Mózes, Áron – ószövetségi nevek, melyek igen gyakoriak voltak a Kaukázus vidékén térítő legelső ibér és örmény egyházakban.

A magyarság, mint a Kárpát medence őslakója, őskultúrájának népe, az ősi gyökerű hitét és szokásait örökölte és őrizte, az árpádi honalapítás hasonfajtájú népe pedig keletről hozta ide a legkoraibb kereszténységet. Ennek ötvözete az az ú.n. magyar kereszténység, mely hagyományaiban, szokásaiban írásrendszerében és egész műveltségében különbözött mind a nyugati - római -, mind a keleti - bizánci - kereszténységtől. Ezt a Nyugat számára különös, másfajta, „*pogány*”-nak minősített kereszténységet, szokásokat és erkölcsöket Európa kezdettől fogva idegenkedéssel és gyanakvással fogadta és mindmáig igyekszik kitörölni

nemzetünk tudatából és azt sulykolni belénk, hogy mindent: a kereszténységet is és a kultúrát is árpádi honfoglalásunk után, a Nyugattól kaptuk. Erről így ír Kodolányi János:

„Hivatalos történetírásunk és kultúrsejtelésünk ma szinte magyarellenés. Éles határnak tekinti letelepedésünket és kereszténnyé válásunkat. Ami a sorsforduló előtt volt, az csak botorkálás, tévelygés, sötét ködben való tapogatódzás, szájalmas, embertelen állapot. A kereszténnyé válás után pedig íme egy átvedlett, múltját megtagadó, szorgos kulturmunkában verejtékező, Európára mély tisztelettel tekintő, mindenáron tanulni akaró nép lett...Szégyelli múltját és igyekszik minél tökéletesebben és gyorsabban elfelejteni, hogy ki volt, mi volt, honnét jött... Eszerint a magyarság valami különös kollektív pszichoanalízisen esett át, kigyógyították infantilis komplexumaiból... Holott lehetséges e, hogy egy nép, mint a gúnyját levesse több évezreden át szervesen kialakult lelkiségét? - Bizonyára nem.”

Népünk vallásossága úgy lett gyökeréig keresztény, hogy nem vett el semmit a múlt emlékeiből, hanem arra - mint biztos alapra - építette föl a krisztusi tanítást. Megőrzött minden értéket, a sajátos ízt, világképet és látásmódot. ..És ez a hagyomány szinte kozmikus. Ma is meglévő népi imádság-típusaink tulajdonképpen egy „magyar ószöveget”, a teremtéstől a megváltásig terjedő időnek mitikus krónikáját adják: „Ég szülte Földet, Föld szülte fát, Fa szülte ágát, Ága szülte bimbaját, Bimbaja szülte virágát, Virágja szülte Szent Annát, Szent Anna szülte Máriát, Mária szülte Krisztusunkat, a világ megváltóját.” – A bibliai hagyomány erről semmit sem tud. A kezdetekről való tanítást Izrael monoteizmusának és történelemszemléletének alapján fogalmazza meg.

A csíksomlyói Kissomlyó hegyhez évezredek óta folyamatosan zarándokol a nép. A pünkösdi búcsúk alkalmával ma is tízezrek érkeznek oda, - várják a napnak - az Istenfiú jelképének - feljöttét és tisztelik a Hold képében, azt a Babba Máriát, aki a történelemelőtti idők óta BAU-DUG-ASAN = ÉLELEMADÓ-JÓSÁGOS-KIRÁLYNŐNK, mai nemzetünk Boldogasszonya, a Napba öltözött Asszony. Kivételes kegyelmi állapot ez az évezredek tisztelet! Nem véletlen Szent István királyunk ország- és korona-felajánlása Boldogasszonyunknak!

„Nyilvánvaló tény: ha Európára tekintünk, nagy egészében azt látjuk, hogy éppen azok a nemzetek és országok veszítették el hitüket Krisztus istenségében, amelyek az Anyja iránti áhitatot elhagyták, és másrészt azok, amelyek legjobban buzgólkodtak tiszteletében: megőrizték a hitet” - írja Newman kardinális.

Úgy vélem, mi, magyarok, megőriztük a hitet; megmaradtunk az évezredek viharában és itt vagyunk ma is, a tőlünk igencsak különböző - többnyire ellenséges - Európa szorításában. Mi tarthatott meg bennünket idáig? – Hagyományaink, nyelvünk, és bizonytal Boldogasszony Anyánk, égi - és régi - nagy Pátrónánk.

De vajjon szereplünk e még mindig Isten terveiben? Lehetünk e még mindig akaratának végrehajtói?

Dr.Buda Bálint. 2005.

CSIKSOMLYÓI MÁRIA SZOBOR.

Barabási László: Hol vagytok székelyek? /Frig Kiadó. 2005. 462. oldal./

Hosszú éveken át térdepeltem a szobor előtt, tudtam róla, amit egy történésznek tudnia kellett. Titokban imádkoztam hozzá. Nincs egy évtizede, hogy eljutott a tudatomig, a szobor egy csúf emberfejen áll. Kérdéseimre a somlyóiak azt felelték, Nergal fej. Ettől a pillanattól kezdtem tanulmányozni a szobrot.

Hivatalosan úgy tartják, hogy brassói mesterek készítették az 1500-as években. Néphagyomány szerint először Moldvában állt, de oda is úgy hozták valahonnan. A tatárok elől menekítették Somlyóra.

Művészettörténészek, képzőművészek segítségével tanulmányozni kezdtem a csodatévő szobrot. Az első szokatlan, a furcsa formájú holdsarló. Mind a két ága az ég felé néz. Tehát ahogy a székely mondja, a víz nem folya ki belőle. Ilyen Holdat Erdélyben nem láthat senki. A Hold csak bizonyos szélességi fokokon és elsősorban Mezopotámiában néz ki csónak formájúnak. Mert egyben a mezopotámiaiak által használt nádcsónakok formáját is idézi, mely éppoly otthonos azonos alakjában a Titicaca tavon is, Dél-Amerikában.

A csónakban vagy Holdban, mely a biztonság, az anyaöl szimbóluma, a sumir oltárokon csillagot találtak, Istenanyánk csillagát. Itt Nergal fej tipródik a Szűzanya lába alatt. Sokan ördögnek nevezik. A suméroknál Dingir-Ses, azaz Testvér Isten a neve. Ahogy az élet birodalmát Inanna biztosítja, úgy a halál, elmúlás, rossz tulajdonságok birtokosa Inanna testvére ERESKIGAL, akinek a férje NIR-GAL, NER-GAL, az alvilág ura, a halál kiosztója. Nergál a pusztulás istene. A kaszás isten.

A szittyá nyergeken Nergal fejeket találunk. Miért?

Őseink békeszerető, harcot kerülő emberek voltak. Furcsának tűnik ez a kijelentés azok után, amiket leírtam pártusokról, szkítákról, hunokról. Mégis fő gyengeségünk a szinte „beteges” békeszeretet volt mindig. Úgy csináltuk, mint az anekdótabeli székely, hogyha nem ütsz, nem lesz verekedés. Védekeznünk azonban mindig kellett. Volt bennünk annyi tisztességérzet, hogy a háborúban nem Inannához fohászkodtunk, az élet védőjéhez, hogy segítsen elpusztítani az ellenséget. Ott volt a sógora, Nergál. Ahhoz fohászkodott a szkíta lovas, hogy segítse. Az kellett elvegye az ellenség életét. Ezért a harcban Nergal karjává vált, kaszájává.

Badiny Jós Ferenc „Igaz történelmünk vezérfonala Árpádig” kötetében egészen döbönt hangnemet használ, mikor összefoglalja a Nergal hagyományok rövid történetét. Szkíta bőr- és páncélingek mellén,

aranyveretes királyi nyergen éppúgy találkozik vele, mint a Gilgamesz szobron. Luganoban, a híres Thyssen-Bornemisza múzeumban felfedez egy régi Herkules szobrot. Szemébe ötlük, hogy pontos mása a babiloni Nimrud-Gilgamesz szobornak, aki az oroszlánt balkarjának hóna alá szorítja. A szobor talpazatán egy torzított emberi arc szarvakkal, ami kétségtelenül Nergal és nem Lucifert ábrázolja.

Ha nincs a luganoi Nergal-fej, sohase találtam volna összehasonlítási alapot a csiksomlyói szűk helyre szorított Nergallal. A szobor készítői életigenlést fejeznek ki ezzel az évszázadok távlatából. Az Élet Anyja, a gyógyulás istennője szűk keretek közé szorítja, mértéket szab a halálnak, elmúlásnak.

Távolodjunk néhány lépést a szobortól. Közéről hatalmas méretei annyira megfogják a szemet, hogy semmiképp se tudod műalkotásként megszemlélni. Pedig az. Nézzük meg a Biblia mosónőjét. Királyi palástban, gyönyörű aranyozott szövetből készült ruhákban áll előttünk. Mi úgy ismerjük ezeket a pompázatos öltözékeket, hogy a dúsgazdag perzsák viselete volt. Ugyanilyen ruhákban jártak a pártus főúri asszonyok is. Magyarok, székelyek asszonyai, még nem rég. De nemcsak a főuraké, mert egy székely népi viselet gyöngyös pártával vagy csepesszel, bonyolult munkával készített ingekkel, alsószoknyákkal, csizmával sohasem volt olcsó multság. Ne is beszéljünk a kalotaszegi viseletről.

Az uralkodó királynőt ábrázolja színeiben is a szobor. Hiányzik a gyász színe, amit a szakirodalom Mária-kékként tart nyilván. Uralkodó az arany, a gazdagság, a biztonság jelképe. Földi királynői mivoltját bizonyítja a jogar és a korona. Az életet jelentő aranyalma helyén balkezában az igazi élt, a csecsemő Krisztus király, szintén koronával. Krisztus koronája a Szent Koronát juttatja eszünkbe. Eredetileg a kegyszobor koronája és jogara ezüstből készült. Később cserélték ki.

Számos fényképet készítettünk különböző szögekből. Csak mint érdekességet jegyzem meg, hogy a legtöbb képen ezüstszínű foltok jelennek meg, mintha fényt kapott volna a film. Mindig más és más helyen a szobor körül. Kutató fizikusok szerint erős energianyalábokat fényképeztünk le. Mai, nagyteljesítményű gépekkel dolgoztunk nappal és este egyaránt. Csupán kisebbik fiam műkedvelő felvételein nem jelentkeztek a fények.

Összehasonlítva a szobor méretarányait, kimondottan keleti ember-típust ábrázol. Ugyanúgy, mint az arc. Az ázsiai ember jellegzetes típusa. Legtöbben mégis a mai japán asszonyokhoz hasonlították. Karjában a kisdud jellegzetesen kusita típus. Indiában, Örményországban egyaránt

teljes mértékben fedné a szép baba fogalmát. Mit akartak ezzel ábrázolni készítői? A különböző népfajok egységét?

Hogy véletlenül se gondoljon senki egy egyszerű földi halandóra, a feje fölött levő glória, mely a Napot jelképezi, tizenegy csillaggal van körülvéve. Ha tudjuk, hogy a sumérok ismerték annak a Plutónak az összes adatait amit a mai ember 1935-ben fedezett fel újra, és az attól a Nap felé keringő összes bolygót, azt, hogy a Holdat külön égitestnek vették, akkor rájövünk, hogy miért is van a 11 csillag. Tizenegy bolygó befolyásolta a nap munkáját és mindannyiukat Boldogasszonyunk irányította. Ez a jelentése a glóriának. Ugyanakkor kifejezi Nagyasszonyunk isteni eredetét. Ez az értelme a belőle kiáradó aranyfénynek, aurának, amely egyenletes, biztosságot sugalló és egészséget adó. Ma már kikerült az „okkult” tudományok köréből az aura vizsgálata. Különleges fényképek után ma már világszerte, így Erdélyben is, Magyarországról ne is beszéljünk, számítógépes auravizsgálatok folynak. Ebből orvosi eredmények születtek.

Egyenletes tömör aurája csak a lelkileg és testileg egészséges kiegyensúlyozott embernek van. Ezek az emberek másokat pusztán jelenlétükkel tudják gyógyítani. Anélkül, hogy tudnák, mágus-képességekkel rendelkeznek.

Tudós ismerőseim felmérések tömegével bizonyították előttem, hogy az istentiszteleten vagy misén részt vevő személyek aurája az alatt a néhány perc alatt, amit a templomban töltenek, feltöltődik. Ziláltsága simul, Foltjai tűnedeznek. Ezért van az - állítják - hogy mindenki jobbnak érzi magát, mikor kijön a templomból. A templomok elhelyezése, ritka kivétellel, olyan energiaközpontokban történik, ahol erős a pozitív földsugárzás. Megfelelően elhelyezett szobor vagy szentkép gyűjtőlencseként magába szívja és az előtte levőkre sugározza ezeket az energiákat. A pap is ugyanezt teszi, ha a szertartás szabályait szigorúan betartja. Ő is amolyan gyűjtőlencseként magába szívja és a hívek felé közvetíti az életerőt. A legősibb titkok ezen alapulnak, állítják a modern eszközökkel rendelkező kutatók. Azonban itt nem lehet „lencsét csiszolni”. Ez meghaladja a mai ember észbeli képességeit.

Istenanyánk szobra nem egyszerűen szépen kifestett faszobor. Nem bálvány ami előtt leborulunk. Teremtő Atyánk sugárzását közvetíti felénk. Aki be akarja fogadni, annak az anyaméh, a szülői ölelés melegét, biztonságát nyújtja. Ez a szobor titka.

PANNON ÉDEN

Az ősgenezis egyik inkubátor helye a Kárpát medence. Itt élt Európa legősibb népe a gravetti gén hordozója, ez biokémia nem politika. A szeletai kultúra 5000 évvel megelőzi az őseurópai aurignaci kultúrát. Az őshazát, a palaeolit forradalom helyét az íráskutatók Pannon Édennek, az Arvisura a Melegvizek Birodalmának nevezi. Egy másik folyamközt (Mezopotámiát) is és az egyiptomi nagykultúrát is a magyar rokonnépek hozták létre. Ám Ordoszban volt a központja a keleti hun birodalomnak, amely a kínai birodalom kialakulására döntő hatással volt. Nem hagyhatjuk azonban figyelmen kívül a „fehér hunok” Indiában játszott szerepét sem. Elmondható, hogy a hun birodalom a Csendes Óceántól az Atlanti Óceánig uralta a népeket. Mindenki előtt ismert Atilla nagykirály világhódítója, amely meghatározó volt a világ kulturális és történelmi fejlődésére.

A SCI helyszínelők módszereivel elmondható a magyar őstörténelem. A gének és az IG markerek nem hazudnak.

Szeretném ha minél többen lennének akik megismerik a magyarok történetét, és ez új aranykor nyitánya lehetne az aranykor ősi népének.

A SZELETA BARLANG

Ismertsége, szakmai körökben elfogadott helye, valamint a benne található kultúra jelentősége szempontjából egyaránt különleges. A Szeleta-kultúra névadó lelőhelye, lakottsága az utolsó interglaciális elejétől több mint 100 ezer éven keresztül kimutatható

A megismert Aurignaci-kultúra leletanyaga, felette A barlang közel száz méterrel a Szinva völgye felett nyílik, épp szemben a háromi temetőben nyugvó Herman Ottó sírjával. A barlangban a bejárat utáni lejtőn leereszkedve abban a mélyedésben állhatunk meg, amely az egykor 12 méter mélységig hatoló feltárás helyén maradt. Az oldalfalon több méter magasságban láthatunk egy fekete vonalat, mely azt jelzi, hogy a feltárás megkezdése előtt hol volt a kitöltés eredeti szintje. A bejárat csarnokból balra a rövidebb, egyenesen pedig a hosszabb barlangágba juthatunk. Az ásások során feltárt rétegek közül alulról a harmadik rétegben került elő a legrégebbi régészeti anyag, a Bábonyi-, Taubachi-, a Jankovich- és a Moustéri-kultúra maradványa. Feljebb jelenik meg az Istállóskei-barlangból részletesen pedig a Gravetti-kultúráé. Az ötödik rétegnek az aljára vonatkozó korhatározás 32 580

+420 évet mutat. A nyolcas rétegben hiúz, zerge és saskeselyű csontok mellett, hideg környezetet mutató fenyőfélék jelentek meg. Ennek a rétegnek a korhatározásai 22 000 év körüli értékeket szolgáltatnak, jelezve, hogy a hidegcsúcs közeli időszakban is lakott volt a barlang. A következő időszak, a holocén, melynek első tagja a neolitikori, vagy más néven újkőkori réteg, melyből csiszolt kőbalták, kőpengék, agancseszközök, csont áruk, kerámiák és 1 obszidián magkő kerültek elő. A következő rétegből kiásott cserépanyag a Kíétei-kultúrába (Kyjatice) tartozott.

A BOLDOGASSZONY ORSZÁGA

Írta: Mesterházy Zsolt

Table of contents

A Boldogasszony országa

A tatárlakai táblák

Újkőkori leletek Jugoszláviából

A Kárpát-medencében kialakult magyar nyelven semmi nem látható, ami indoeurópaiak bármikori jelenlétére vallana. Kr. e. 3000-ig biztosan nem, - amióta itt valószínűen magyarul beszélnek, - azt megelőzően meg azért nem, mert nem léteztek még. Az etruszkok nyelvét korábban sikerült indoeurópai elemekkel lassan elváltoztatni, bár ott sem voltak sokan. Ehhez képest a Kárpát-medencében a nyelvi kár semmi! Márpedig ha az itteniek évezredekkel később kettő-négy nemzedék alatt beolvastották az Árpádiakat ma is beszélt anyanyelvünkbe, amelyen indoeurópai kártételeket ma sem látni, akkor Makkay is légüres térbe került elgondolásával.

A magyar újkőkor

(35000 év helybeli műveltségének összegzője és lendítője)

A magyar ókort a szellem ereje hozta létre a helyben kialakult ősnép segítségével. Emiatt feleslegessé válik a jelenlegi anyagelvű korszak-felosztás.

A kutatás jelenlegi állása szerint az európai vonaldíszes keramika egyik korai csoportja közvetlenül a Körös-kultúrától északra alakult ki helyi mezolitikus alapokból. Kezdeti szakaszában edényművességén és köeszközsein érződik a Körös-kultúra hatása – a szatmári Méhtelken legújabbán végzett ásatások tanúsága szerint kisebb Körös-csoportok tényleges jelenlétével számolhatunk a közvetlen szomszédságban (Szatmár-csoport), - de csakhamar önállóvá válik, olyannyira, hogy későbbi fejlődése során sem csatlakozik a kultúra európai tömbjéhez. Jellemzője lesz például a déli előképeket utánzó talpcsöves tál. ... Az edények tartalmát gyakran "védelmezik" peremükre karcolt vagy domborított emberarcokkal, áldozati célra használható ember alakú edényeket is készítenek.

A házakban egyre gyakoribb lesz a déli típusú istenszobrocska. Nőket ábrázoló, rendszerint lapos testű és csak elvétve szoborszerű idolojainak

hátra csapott, háromszögletű feje van (az anyaistenség arcát a halandóktól elrejtő kultikus maszk jelzése). [1] ... Most álljunk meg egy pillanatra. Az első kötet címlapján a keszthelyi Balatoni Múzeumban őrzött kelta férfifejet látni. Az is védelmezi az edény tartalmát 5-6000 évvel később, méltóan alföldi vonaldíszes műveltségünk örökségéhez.

Van példánk az ember alakú edények használatára ugyancsak keltáinknál – ld. a lábatlani állatküzdelmi jelenetet hordozó kerámiát, - de ugyanilyeneket láthatunk tömegével Etrúriában is szebbnél szebb kivitelben, csak ott canopusnak vagy buchero-nak nevezik. Sőt, korábban a péceliek is egyedi arcosedényeikkel hívták fel magukra a figyelmet. Van világos és egyértelmű kapcsolatunk tehát a magyarországi kelták és az etruszkok műveltségében az elismerten hazai gyökerekbe kapaszkodó újkőkori Alfölddel, majd a bronzkorral is, egy okkal több, hogy az ó-magyarországi folyamatosságot és az onnan kisugárzó műveltségek létezését végre komolyan vegyük. Most hozzátehetjük, hogy helyi alapokon megvalósult fejlődésről beszélhetünk, még ha a déli bevándorlók hatását is észlelhetjük benne. Döntően azonban a helyi kőkori hagyományok folytatásaként kell azonosítsuk az edényen őrködő fej ábrázolását. Kelta kéztől származó férfifejünk éppen a fentiek miatt került a címlapra, mert élő bizonyága sok évezredes saját, helyben kifejlődött hazai hagyományainknak, összekötő kapocs a szeletaiak, gravettiek, alföldiek töretlenül zajló pazar történelmében egészen a keltáig. Szerencsére nem aranyból van, hanem agyagból. Úgy talán elvesztettük volna.

A bükki keramika az európai vonaldíszes edényművesség csúcspontja. Finoman iszapolt agyagból készült, vékony falú, kitűnően kiégetett, szabályos gömb testű, fényezett felületű fazekaitak hihetetlen biztonsággal látták el szalagköteg-, meander- és más bonyolult mintákkal, a díszítményeket fehér és vörös anyagok berakásával színezték.

Rajzolataik néha kultikus értelműek, felemelt karú (oráns-imádkozó, könyörgő) emberek mértani figurái. Edényeik önmagukban is, obszidiánnal megtöltve is keresett árucikkek voltak, eljutottak Erdélyig, az Al-Dunáig, a Dunántúlig. [2] Ennyit szánt a támogatott magyar történetírás az alföldi vonaldíszes műveltségre. De csak eddig jutottak volna valóban? Renfrew fentebbi térképe szerint a Bóna István által elgondoltnál sokkalta messzebb jutottak. Annyira, hogy szétáramlásuk az európai vonaldíszes művelődés első számú lendítője, táplálója. Érdemes lesz komolyabban is utána gondolnunk e hallatlanul magabiztos, jól beágyazott eredeti műveltség további sorsának. Lendülete és kitarása úgy tűnik, hogy a déli hatások és gondolatok beépülése nélkül is megadta volna utódainak azokat az útravalókat, amelyek mindig a művelődés élén tartották Ó-

Magyarország népét. Most válik láthatóvá az is, hogy a déliek (anatoliaiak) beáramlása színesítette és tovább erősítette az ittenieket, annak ellenére, hogy talán nem voltak rászorulva. Hombárjaik telve, istenük a helyén – fenn az égen, – egy jól szervezett társadalom dolgos népének képe rajzolódik ki a VII. és VI. évezred Magyarországán.

Hombár képe Szajol-Felsőföldről

E vonaldíszes és szalagdíszes újkőkori műveltségek kirajzása nem egy szerzőt indított további kutatásokra. Ezek mind felismerték a fentebb részletezett tényt a helyben keletkező és összeötvöződő műveltségről. Imre Kálmán újkőkorról kapcsolatos gyűjteményéből veszek ehhez néhány adatot, [3] először Makkaytól: Elméletileg nem zárható ki – ha alapos és abszolút időrenddel rendelkezünk, - hogy a nagy újítások és találmányok egy része Kr. e. 3000 előtt függetlenül mehetett végbe a Közel-Keleten és Délkelet-Európában. Elméletileg lehetséges, hogy bizonyos fő találmányok Európában előbb születtek meg, mint bárhol másutt...

Ami a Délkelet-Európa, a Balkán és Mezopotámia közötti kapcsolatokat illeti, (Tell) Halaf (Mezopotámia) úgy tűnik, hogy egyidejű a Körös-Starcevoval és a Duna I. kultúrával is. Abszolút kora mindkét

időhatározó rendszerben (hosszú és rövid kronológia) Kr. e. 5000-re tehető, vagy kicsit korábbra. A Duna II. (azaz a Tisza kultúra) Al Ubaiddal (Mezopotámia) egyezik mindkét rendszerrel (vagyis Kr. e. 4000-ből való). A Duna III., a Bodrogkeresztúr korszak egybeesik az Uruk IV. fázissal, melynek kora Kr. e. 3500 körüli. [4] Habár a lábjegyzetben közölt cím a kérdéses területek kapcsolatairól szól, most mégis azt kellene gondoljuk, hogy itt csak időbeli egyeztetés történt. Makkay eszerint feltehetőnek tartja – az egyébként valóban meglévő valós párhuzamok – egymástól független kialakulásának lehetőségét.

Bár matematikailag végtelen számú lehetőséget vehetnénk számításba, a valóságban mégis a nullához közelít annak esélye, hogy ugyanazt, ugyanúgy és ugyanakkor találták volna fel. E felvetés csak látszólag ad lehetőséget az ó-magyarországi műveltség helybeli kibontakozásának. Valójában eképpen tagadja a Régi Kelettel fennállott valós kapcsolatokat, e feltevése nehezen értelmezhető másként, mint Ó-Magyarország kiszakítási kísérleteként abból a hatalmas újkőkori fejlődésből, amely amúgy teljesen nyilvánvaló. Makkay térképet hoz az indo-európai őshaza-elképzelések összefoglalásáról Häuslertől. Ebben ő maga is szerepel, és éppen a Kárpát-medencében is lát indoeurópai őshazát.

Indoeurópai őshaza-javaslatok (A. Häusler: Das Altertum 38:5, 1992, 6 után) [5]

Ezért kell a Kárpát-Mezopotámiai régészeti megfeleléseket szétdarabolni, hogy önálló indoeurópai fejlődést lehessen megalapozni, netán kimutatni. Európa történelme itt dőlt el, ezért az indoeurópaiak szerint itt kellene belefeküdjének a történelem menetébe, hogy ezt ellopva, átmagyarázva szerkesszenek maguknak múltat.

Azt akarja mondani Makkay, hogy a folyamközi ragozók és a szerinte ó-magyarországi indogermánok egymástól függetlenül ugyanazt feltalálták az emberi művelődésben! Furcsamód a válasz is megvan Makkaynál, aki azt írja: Indoeurópai nyelvű népek mai tudásunk szerint viszont soha nem jutottak olyan helyzetbe, hogy világrésznyi nagy területeken az első megtelepedő emberek legyenek. Annál inkább az uráli népek! [6] Vagyis melleleg elismeri, hogy az indoeurópaiak nem lehetnek ősnép sem! Akkor viszont miről beszél mégis? A Kárpát-medencét már korábban kizártam az indoeurópai őshaza-elképzelésekből. Tettem ezt nyelvi alapon, a magyar és a sumér nyelvtan gyakorlatilag azonossága miatt.

A Kárpát-medencében kialakult magyar nyelven semmi nem látható, ami indoeurópaiak bármikori jelenlétére vallana. Kr. e. 3000-ig biztosan nem, - amióta itt valószínűen magyarul beszélnek, - azt megelőzően meg azért nem, mert nem léteztek még. Az etruszkok nyelvét korábban sikerült indoeurópai elemekkel lassan elváltoztatni, bár ott sem voltak sokan. Ehhez képest a Kárpát-medencében a nyelvi kár semmi! Márpedig ha az itteniek évezredekkel később kettő-négy nemzedék alatt beolvasztották az Árpádiakat ma is beszélt anyanyelvünkbe, amelyen indoeurópai kártételeket ma sem látni, akkor Makkay is légüres térbe került elgondolásával. Éppen manapság vagyunk elfoglalva azzal a kérdéssel, hogy aki idejött a történelem folyamán, az mind beolvadt a helyben lakó magyar parasztságba.

Imre igyekszik elkerülni a Makkaynál talált nagyobb csapdákat, ezért a tőle idézetteket röviden foglalja össze: Más kérdés, hogy önmagával sem tud megegyezni a tekintetben, hogy a Körös-Starcevo nép végül is őslakója volt-e elterjedési területének, vagy délről jött bevándorlók, akik azonban nem tudták megváltoztatni a terület alapvető népi-nyelvi hagyományát. [7] Akármelyik eset is állna fenn, az a helyben lakókat dicséri, miközben a helyi műveltség jelentőségét hangsúlyozza. Majd így folytatja:

A fentiekhez szorosan kapcsolódik néhány gondolat K. Zoffmann Zsuzsanna előadásából, mely 1985-ben hangzott el Szekszárdon a Nemzetközi Őstörténeti Konferencián. (Írásban megjelent a Béri Balogh Ádám Múzeum évkönyvének XIII. számában.) Az előadás Antropological connections of the Lengyel Culture according to a generalized distance

analysis címmel, angol nyelven hangzott el. (Az előadást csak részben idézem, egyebekben a lényeget foglalom össze.)

Ó-Magyarország neolitik (újkőkori) kultúrái közül a dunántúli Lengyel (a Lengyel községről elnevezett) kultúra az, amely az antropológiai vizsgálathoz a leggazdagabb leletanyagot szolgáltatta. E terület déli részén számtalan sírt, valamint kisebb temetőrészeket tártak fel. Mindazonáltal a csontvázanyag gyakran igen rossz állapotban került elő, ami nemcsak részletes vizsgálatra, de néha még alapvető mérésekre is alkalmatlanná tette... A jelenleg rendelkezésünkre álló antropológiai anyag minőségi bemutatása nehézségeket támaszt a klasszikus rendszertani vizsgálattal szemben, melynek segítségével a népesség eredetére vonatkozó adatokat kutatjuk. A mennyiségi bemutatás azonban lehetővé teszi, hogy különféle területeken talált leleteket sorozattá vonjunk össze, ami megfelelően jellemezné a népességet. Ez a Penrose Distance Analysis segítségével lehetővé teszi a más népességet ábrázoló sorozatokkal történő összehasonlítást. A fenti módszer lényege: megfelelő számú koponya-sorozat lényeges, szabványos, átlagolt méret-adatainak összehasonlítása. E biostatistikai vizsgálat eredményeképpen megállapítható az összehasonlított népességek rokonsága, vagy akár azonossága.

A módszer előnye, hogy alkalmas mind térben, mind időben egymástól távoli sorozatok összehasonlítására. Ezért olyan kapcsolatokat is azonosíthat, melyekre a többszörös kulturális kölcsönhatás miatt a régészet nehezen tud fényt deríteni. Amint köztudott, egy népesség hajlamos megváltoztatni anyagi kultúráját, vagy elfogadni gazdasági-kulturális viszonyokat és más népcsoportoknak akár még nyelvét is, inkább, minthogy elfogadja biológiai hatásukat.

Ezek után a Kárpát-medence neolitikumból választ ki sorozatokat a körülöttük való népekkel való összehasonlítás végett. Ezek a sorozatok: a dél-dunántúli Lengyel kultúra (Lengyel, Pári-Altacker, Villánykövesd, Zengővárkony, Mórág-Tűzkődomb, Hrtkovci-Gomolava), a Tisza kultúra (Hódmezővásárhely, Mezőtúr, Kisköre-Gát, Szegvár-Tűzköves, Szerencs-Tiszaföldvár, Vésztő-Mágori halom). Sajnos más Kárpát-medencei neolitik kultúrák (pl. Körös-Starcevo) eddig nem nyújtottak megfelelő antropológiai leleteket a vizsgálathoz. Fentieket összehasonlítja a délkeleti és az úgynevezett nyugati csoporttal (e két csoport erős görög és anatóliai kapcsolatokat mutat: ezek az alsó-ausztriai Lengyel sorozat, Tripolje, német vonaldíszes kerámia csoportja, valamint a német és lengyel zsinórdíszes kerámiák csoportja) és azt állapítja meg, hogy a közép-európai csoport az egyetlen, melyben a tagok egymással vannak kapcsolatban, de egyikük sincs a balkáni-anatóliai-, vagy közel-keleti sorozatokkal.

Az elkülönült, szigetszerű közép-európai sorozat – mely a nyugati, keleti és délkeleti sorozatok és egymással szoros kapcsolatban lévő etnikai csoportok gyűrűjében van – azt mutatja, hogy itt a neolit korban jelen volt egy alapnépesség, mely genetikailag teljesen különbözött szomszédaitól. Úgy tűnik, hogy ez az őshonos népesség kívülről csak az új gazdasági-kulturális hatásokat fogadta be, amikor kialakította az új kultúrát. Kiterjedt etnikai keveredés az idegen csoportokkal – legalábbis a vizsgált sorozat esetében – nem következett be.

Összefoglalva: a Dunántúl késő neolitikumi lakói – a vizsgált antropológiai sorozat alapján – genetikailag az őshonos gyökerekig követhetők nyomon. [8]

A Lengyel-kultúra (Kr. e. 3900-3000) egyébként a dunántúli vonaldíszes kerámia korának (Kr. e. 4600-3900 *begin_of_the_skype_highlighting* INGYENES 4600 - 3900 *end_of_the_skype_highlighting*) egyenes folytatója, amely déli feláramlású betelepüléssel színesedett, ez pedig a még korábbi Körös-Starcevo szintén déliekkel bővülő folytatása.

Most csak annyit jegyezzünk meg, amennyit feltétlenül szükséges: a Dunántúl egy legalább kétezer éves folyamatosságot mutató műveltségében őshonos gyökerekig történő azonosítás látszik megfoghatónak éppen úgy, mint az alföldiekénél is. Kérem az Olvasót, a Penrose eredményét még egyszer tekintse át, ezúttal lassabban. Az eredmény igazolja a szeleta-gravetti indítású népesség folyamatosságát, továbbá a környező területekre való hatását. Vagyis a vonaldíszesek valóban kiáramlottak a környező területekre, ezzel nemcsak Renfrew-t, de engem is támogat.

Imre ismerteti Grover S. Krantz amerikai antropológus, ősrégész elgondolásait is, művének címe: Európai nyelvek földrajzi fejlődése - Geographical Development of European Languages (Peter Lang, New York, Bern, Frankfurt am Main, Párizs, 1988.) - valószínűleg az újkőkori nyelv, de még inkább népességterjedésekre gondolhatott a szerző, amikor művét elkeresztelte. Krantz egy ó-magyarországi központú ún. urali-finnugor őshazaelméletet és népességének elterjedését fogalmazza meg.

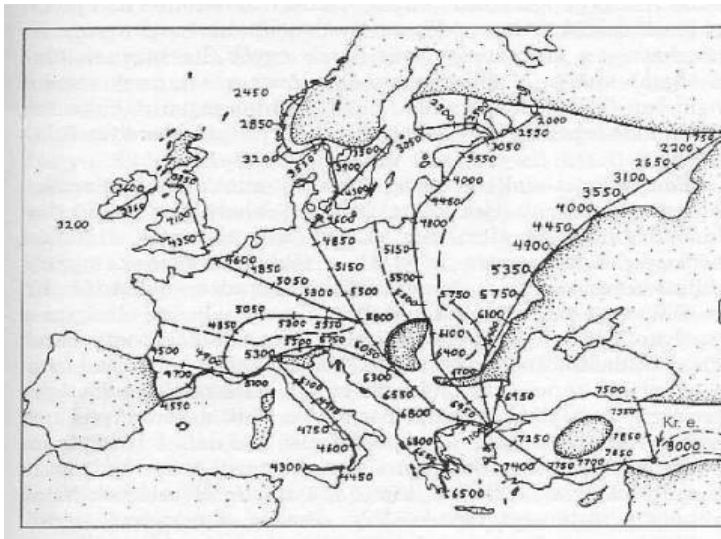
Az ó-magyarországi vonaldíszesek tágulásának elvi vázlata Kr. e. 6000-4000-ig.

... A magyarországi magyar nyelv ősisége ugyanilyen meglepő lehet. Mezolitikumi (kőkori) nyelvnek tartom, mely megelőzi a neolitikum (újkőkör) kezdetét... Legalább egy esetben itt megfordul a népesség vándorlásának általánosan elfogadott iránya. Általában azt állítják, hogy az uráli magyarok egy bizonyos keleti pontról vándoroltak Magyarországra a Kr. u. IX. században. Ehelyett én úgy vélem, hogy az összes egyéb uráli nyelvűek terjeszkedtek kifelé Magyarországról az ellenkező irányba és egy sokkal korábbi időben... Urali nyelveket ma sok észak-európai és ázsiai területen beszélnek, valamint Magyarországon. A Szovjetunió belül az uráli és altáji nemzeti kisebbségek most többnyire az erdős és a sztyepp vidékekre szóródtak szét. A legtöbb szerző szerint az eredeti uráli haza az Ural-hegység területén volt, ahonnan a nevét is kapta. E központi helyről terjedtek el a feltételezés szerint minden irányban, hogy jelenlegi helyüket elérjék, és léptek be Magyarországra is Kr. u. 896-ban.

Mindezt nagyon valószínűtlennek tartom több okból kifolyólag is. A központi földrajzi elhelyezkedés nem bizonyítéka egy nyelvcsoporthoz eredeti területének. Elterjedésének okát be kell bizonyítani, nem lehet feltételezni minden irányú és egyenlő terjedését. Egy észak-ázsiai törzs (sic!) behatolása Közép-Európába a IX. században lehetséges. De a törzs által okozott népességcsere, vagy főleg nyelvcsere egy Magyarországhoz hasonló, jól benépesült mezőgazdasági vidéken abban az

időben teljesen lehetetlen. Bármiféle ilyen állítást meg kellene magyarázni, hogy ez a változás miként mehetett végbe? Adódván ezen ellenvetések, az uráli nyelvek elterjedésére csak egy lehetséges magyarázat marad, hogy a nyelvcsalád Magyarországról ered és innen terjedt el ellenkező irányba. Ez semmi komoly problémát nem jelent, ha az eredet és elterjedés idejét a legkorábbi neolitikumra tesszük. Ha ez igaz, ez annyit jelent, hogy a magyar az összes helyben maradó európai nyelvek közül gyakorlatilag a legrégebb.

Ezen elmélet vizsgálatára be kell mutatnunk, hogy a jelenlegi uráli nyelvelterjedés automatikusan követhető egy magyarországi kiindulópontból és ezt a népmozgások logikus szabályainak következetes alkalmazásával kell megtennünk. Azt is be kell mutatnunk, hogy az uráli csoportok ezekkel a szabályokkal megfelelő összhangban helyezkednek el. Semmiféle más megközelítést nem ismerek, ami csak hozzávetőleg is megfelelné az ismert tényeknek és a tiszta következetességnek.

Krantz térképe [9] A neolitikum határa a Magyar Alföldet először Kr. e. 6400-ban érte el az itt használt térkép szerint. [10]

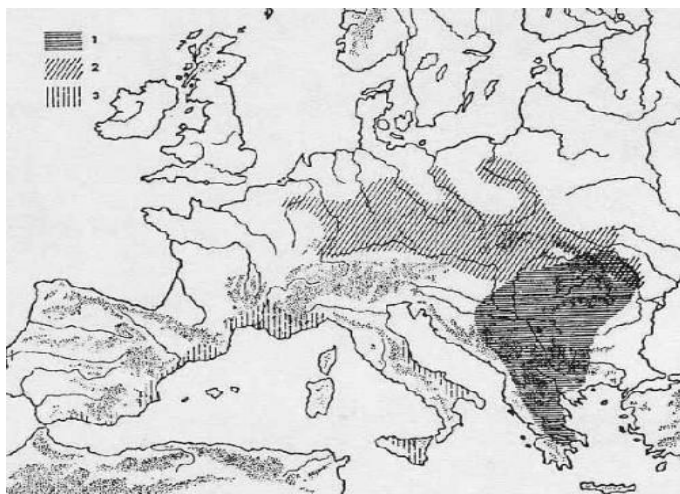
Krantz elképzelése szerint a valószínűleg a Kárpát-medence északi részét birtokló 4 törzs egyidőben (Kr. e. 6000) észak-északkeleti irányban kezd el lassan vonulni (elterjedni) úgy, hogy a mindenütt meglévő alapnépességet jelentő vadászokat lassan az elől haladó állattenyésztők mindig északabbra nyomják, akiket viszont a harmadik hullámban érkező

földművesek kényszerítettek tovább, miközben be is olvasztják őket. Így kerülnek Kr. e. 3500 táján közel mai helyükre az arktikus vadászok, a finn-szamojéd-vogul/osztják pásztorok és az indoeurópai földművesek.

Most ne akadjunk fenn Krantz indoeurópai jelzőjén, mi tudjuk, hogy ez már nem időszerű ebben a korban. Az összegzés viszont így hangzik Krantztól:

Az uráli nyelvcsalád a Magyar Alföld újkőkori lakóitól származik. A legtöbb szaktekinetly szerint e nyelvek az Urál térségéből erednek és onnan terjedtek szét egyebek között Magyarországra is. Ez a legvalószínűtlenebb, mert nem magyarázza meg, hogy az állattenyésztés egy ilyen kiinduló helyen hogyan keletkezhetett. Ha ez kívülről jött e területre, akkor olyan népeknek kellett volna magukkal hozniuk, akiknek nyelvi rokonságuk valahol másutt van. E probléma egyetlen megoldása, hogy Magyarországot jelöljük meg az uráliak keletkezési helyéül és innen áramoltatjuk őket északra és keletre. [11]

Krantz végeredményben szintén logikai úton jutott el elgondolásához, amelyben a nyelvi jellemzők voltak a meghatározóak.

Európa 5. évezredi földművelő műveltségei [12]

Jelmagyarázat: (1) Körös-Starcevo és azzal rokon csoportok (2) a vonaldíszes kerámia népe (3) cardium kerámia csoportjai, Piggott térképe jól szemlélteti azt, amit látnunk kell: ebben az időben Európában az anatóliai elszármazású bevándorlók (1), az őshonos alföldi vonaldíszesek (2) és a szórványos cardium kerámia népe (3) művel földet. A cardium szórványos, komolyan nem számolhatunk vele, mint alapozó

jellegű műveltséggel. Marad a másik kettő, a déliek és az alföldiek. Az anatóliai elszármazású déliek kiterjedt hídfőt építettek ki Délkelet-Európában. Műveltségük azonban akkor jutott további lehetőséghez, amikor a Kárpát-medencébe hatolva találkoztak az itteniek saját földműveseivel, mert ezek voltak Európa valódi benépesítői. Az összefoglaló régészeti térképekről megállapítható, hogy a Körös-Starcevo hatott ugyan a helyiekre, de műveltségük Alföldön felvett elemei tovább a helyieken keresztül jutottak a földrészén tovább.

Ennél még sokkal fontosabb az, ha Európa kezdeteit tárgyalva végre belátjuk, e két műveltségen kívül nincs más nép, amelyből a későbbiek során fejtegetésekbe kell fogni, későbbi ügyeket megmagyarázni, mert ők Európa igazi alapítói. Minden más fejlemény ezek következménye. Hogy a Dunántúl szintén őshonos vonaldíszeseit miért hagyta ki térképéről, azt nem tudni. Amikor Krantz ebben az időben indoeurópaiakról beszél, saját szempontjából következetesen jár el. Nincs más művelt nép a földrészén, akit kinevezhetne indoeurópainak, hogy aztán majd tőlük származtathassa őket. Emiatt rajzol térképeket Makkay az indoeurópaiak őshazaelképzeléseiről erre a tájra. Itt szeretnének őshazát elhelyezni, mert ez a fejlődés motorja. Mai történelmünk 8000 évvel ezelőtt dőlt el, - gondolták egyébként helyesen az indoeurópaiak – és eszerint is cselekedtek.

Ha tehát indoeurópai őshazát fabrikálnak, oda kell tegyék az újkőkori elejére, középre, mert az ennél későbbi keltezők már csak következmény lehetnének. A történet elejére kell beállni és azt átmagyarázni – így szól a recept az indoeurópaiak számára. Ez lenne hát a “diadalmas” indoeurópaiak történetírásának gyökere. Fentebb bemutatott érveim alapján azonban azt mondhatom, hogy mégis elszámították magukat. Az akadémiai Magyarország története Gábori Miklós ősrégész fejezetével mégis bizonyította a kőkori-újkőkori folyamatosságot a Kárpát-medencében, fentebb magam is idéztem. Hiába jöttek rá az indoeurópaiak, hogy az újkőkori Ó-Magyarország nélkül európai történelmet szerkeszteni nem lehet, a nagy csalás mégis kiderült. Tévedésük abban áll, hogy ez a történet itt még sokkal korábban kezdődött, ezredévekben mérhetően korábban, és a gravettiekről kellett volna indoeurópaiságukat bizonyítani. Ma úgy tűnik, mégis rájöttek a nyugatiak elméleteik hézagaira. Németországban – Drezdában – és Finnországban pazar kiállításokon mutatják be Kr. e. 12000-től napjainkig terjedő történelmüket, amelynek összetartó gondolata a helyben való fejlődés bemutatásának szándéka. Ha csak egy helyütt olvashattuk volna a kiállítás címét, talán véletlenül tekinthetnénk az új lendületet. Egyszerre így viszont árulkodó a nagy igyekezet, amelyben ráadásul a finnek teljes erővel tagadják

rokonságunkat. Nem jól teszik, mert rokonságunk létező valóság. Nyelvrokonságunk mindenképpen.

Krantz több lényeges dolgot hagyott ki a számításból. Az általa indoeurópainak gondolt sok évezredes elterjedési folyamat valójában magyar nyelvű kellett legyen, ha a finnugoristák által felhozott tengernyi nyelvészeti bizonyítékot tekintjük, nem pedig indoeurópai. Gimbutas fentebb idézett megállapítását sem vette figyelembe Krantz. Vagyis az eddig finnugor rokonainknak hirdetett népek valóban a rokonaink, és a nyelveikben fellelt nyelvéllapok különféle korokban történt ó-magyarországi elszakadásokról beszélhetnek.

Krantz e felvetésével akarata ellenére jól támogatja korábbi feltételezésemet a magyar nyelv legalább ötezer éves mivoltáról, sőt megengedi azt még hátrébb vinni az időben. Legalább addig, amikor az északra távozók a rénszarvasokkal együtt elhagyták a Kárpát-medencét. Ez Kr. e. 6000-5500 `begin_of_the_skype_highlighting` INGYENES 6000-5000 `end_of_the_skype_highlighting` táján következhetett be, mert a rénszarvas leletei ekkor fogynak el itt. [13] Akkor azt az éppen beszélt nyelvet vitték magukkal, amelynek további alakulásai azóta is nyomon követhetőek az északi finnugorok nyelveiben, és nem fordítva. Korábban Meszlényire hivatkozva közreadott mezőgazdálkodással kapcsolatos magyar-finn szöszedetünk éppen ezt támasztotta alá. Gosztonyi professzor nyelvtani elemzésével kimutatta – amint már korábban is hivatkoztam rá, - hogy a finnekkel egyező nyelvtani jellemzők megléte eszerint az elválás idejének nyelvi állapotát rögzítheti.

A most kiásott újabb Polgár melletti újkőkori falu népe (Kr. e. 5500-4900 `begin_of_the_skype_highlighting` INGYENES 5500-4900

`end_of_the_skype_highlighting`), vagy a Szajol-Felsőföld [14] (kezdeté Kr. e. 6210-5710 `begin_of_the_skype_highlighting` INGYENES 6210-5710 `end_of_the_skype_highlighting` közé keltezve) már birtokában kellett legyen e nyelvtani elemeknek. Éppen a derekán sikerül így megragadnunk a magyar nyelv alakulás folyamatát. Másképpen megfogalmazva a szeletaiaktól kezdett műveltségi folyamatosság lehetősége és a Kárpát-medencét a rénszarvasok nyomában, majd később elhagyók nyelveinek magyar alaprétege feljogosít bennünket annak okkal történő feltételezésére, hogy a magyar nemcsak helyben fejlődött ki, de el is terjedt Euráziában. Ha pedig a végeredmény magyar, - vagy azzal alapos okkal összeköthető, - akkor az előzmények folyamatossága is a magyar nyelvet és műveltséget eredményező fejlődés lehet csak.

Mire az újkőkor beköszöntött hazánkban és ezzel a nép nekilátott a föld megművelésének, bekövetkezhetett az, amit már fentebb is idéztem:

a paleolitikum (őskor) végén (kb. 10.000 évvel ezelőtt) a mai emberfajta többsége már kialakult, és a tudomány a főbb alapnyelvek kialakulását is erre a korszakra vezeti vissza. [15] Krantz másik tévedése, hogy csak az elvándorló finnugorokra összpontosított, és nem tárgyalja az Európa nyugatabbi és keletebbi, sőt Ázsia tájaira vezető magyarországi népmozgásokat. Ezt megteszem helyette magam. Korábbi feltételezésemet a magyar nyelv legalább ötezer éves létezéséről most alaposan kibővíthetem Krantz szétvándorló magyar-finnugor kivándorló népéig, azután a földet művelő újkőkori magyarok hazai gravetti elődei koráig, majd újabb lendületet véve a gravettiek gyökerét egészen a Szeleta népéig 43-41000 évvel ezelőttig. Ez bőségesen hagy elegendő időt Magyar Adorján ködbe vesző magyar műveltségének létrejöttéhez, a káprázatos magyar nyelv szerves alapokon való összeszerkesztéséhez.

Nemcsak neki kell e feltételezés lehetőségéért köszönetet mondanunk, - és munkásságát végre illő helyre emelni, - de Gábori Miklós, Gáboriné Csánk Vera, László Gyula, Götz László, Badiny Jós Ferenc, Meszlényi Róbert Imre, Imre Kálmán, Grover S. Krantz, Gordon Childe, Makkay János, Várkonyi Nándor, a magyar régészet nagyjai és még sokan mások alapozó jellegű kutatásai is hozzásegítettek a történet újrakanyarításához. Ez a történet azt meséli el nekünk, hogy a szerves műveltség által vezetve a tájba simuló korai ó-magyarországi népesség képes lehetett saját útját járni, szellemének erejével hézagok nélküli építményt létrehozni, a beérkezőket befogadni és tudásukat beépíteni a sajátjába, valamint lehetőségei folytán a gyarapodó népséggel együtt továbbküldeni más tájakat belakandó.

Pontosan ilyen erőt képvisel a szellemi erő. Emiatt sokra - minőségében többre - tartom azt a még a múlt században is alkalmazott magyar szokást, hogy házaikat természetes anyagokból építették, amely a tulajdonos halála után idővel visszasimult az anyaföldre, vagy a fából készült felső-tiszavidéki temetői fejfák használatát, amelyek a halottnak leszármazottai közt megőrzött emlékezetét szolgálta két nemzedéken át, - míg a fa kitartott, - mert ez fényesen mutatja a ragozók eszmeiségének jellemző vonását: életünket (és halálunkat) a természettel összhangban rendezzük be. Micsoda bölcsesség és szerénység szükségeltetik ahhoz, hogy jelenlétünkkel ne okozzunk utódaink számára megoldhatatlan nehézséget! Hogyan álljuk meg, hogy saját nagyságunkat ne márványoszlopok hátrahagyásával hirdessük az utódoknak? Miképpen érjük el, hogy létezésünket - rövid kalandunkat az életben - szellemünk hagyatéka tegye emlékezetessé? Úgy gondolom, e vízvázlat felvetése világokat választ el egymástól, talán éppen a szellemi és az anyagi világ

elválasztó mezsgyéjén járunk valamiképpen. Temetőink ma mégis betontól és nehéz kövektől súlyosak, mert a felejtés mégiscsak folytatódik.

Az utánjövő népek feldúlták a világot, önzésükben kőváratok és kőből faragott síremlékeket állítottak, amelyek csak akadályokat képeznek ma, beszennyezték a Földet értelmetlen pusztításokkal, és értelmetlen életükkel. Mondhatná erre valaki: hát akkor honnan tudnánk a régiek történelmét újra felidézni, azonosítani, ha nem lennének kiásható emlékeink? Megmondom: mesékből, eposzaikból, a régiek történeteiből, az emberi emlékezet pazar gyűjteményeiből. Ez a tiszta forrás, amelyet tudatlanságukban ma lenézettnek hirdetnek. Ez az a forrás, amelyet a gögös és tudatlan indoeurópaiak az anyag imádása közben hiteltelenné tettek, az Anyag nevében elvettek ugyan, de kicsontozva, széttörve, félreértve mégis máig sajátjukként használnak. Idézzük csak emlékezetünkbe a mágusokat, druidákat, táltosokat, akiknek fejükben viselt tudása vezette népeinket. Cézár maga is azon kesereggett, hogy semmit nem talált írásba foglalva, emiatt semmit sem tudott meg a galliai keltákról. Amíg nem térünk vissza legalább ezen észjárás tekintetében a gyökerekhez, semmi sem változik meg.

Krantz harmadik tévedése újabb keletű. Visszavonta a magyarról korábban alkotott feltételezésének egyik részét: A 4. számú gondolatot – ezt idéztem fentebb - oly módon kell megváltoztatni, hogy az uráli nyelvcsalád nem a magyar Alföld "mezolitikus" lakóitól ered, hanem a türkronkon pásztorok korai behatolásához kapcsolódik. Az uráli rekonstrukció többi része érvényes [16] - mondja Krantz, vagyis tízezer évvel ezelőtt jöttek volna ide magyarul beszélő őseink. Meg is magyarázza: A juhásztorokodást nem a kaukázusi farmerek vitték be Közép-Ázsiába, ahogyan itt állítottam. Az valójában már korábban kifejlődött Afganisztánban és onnan terjedt el minden irányban. Így a pásztorok európai előnyomulásának időzítése már csupán annyiban lényeges, hogy jóval megelőzte a földművelést. [17] Ezzel az afgán elgondolással az a baj, hogy Kr. e. 10.000-ben Afganisztánban semmi sincs, de még 5000-ben sem. Senki sincs ott, aki ide tudott volna jönni. A Kaukázusban viszont az őskárpáti gravettiek leszármazottai Chemi Shanidarban 9200-ban tenyésztik a juhot, de nekünk már ez is későn van, ha afganisztániakat akarnánk a Kárpát-medencébe költöztetni. De még ha ide is jöttek volna, ugyanúgy beolvadtak volna az itteniekbe, mint annyi más nép is.

Krantz sajnos antropológus létére nem használja ki szakmája adta lehetőségeit, nem foglalkozik pl. a koponyaindexek adataival, ehelyett statisztikai átlagok adta népelterjedésekkel dolgozik. Történelme így megmarad a spekulációk közegeiben. Legnagyobb hibája, hogy nem

keresi az európai fehér embertípust sehol sem, pedig Eurázsia velük van tele. Ugyanezért nem értik az indoeurópaiak azt, miként találhatnak európai kinézetű embereket a Gobi sivatagban múmiaként.

Ugyanezért nem értik azt sem, hogy műveltségeik legszorosabban a nyelvvel állnak kapcsolatban. Pedig a Penrose és Krantz követ-keztetései összecsengenek: az egyik az embertan adataival, a másik a nyelv, vagyis a műveltség folyamatosságának adataival mondja ugyan-ezt. Nagy könnyebbség lenne őstörténetünk tisztázásában, ha ugyanez az összhang meglenne a honfoglalás korának tárgyalásában is. Ha a közelmúlt és a ma magyar embertant művelőinek a kezükben lenne a 2000, 1500 és 1000 éves Kárpát-medencei népről felvett embertani anyagon kívül a 6-10.000 éves anyag is, akkor birtokolnák a helyi őstípusokat is, akikbe Árpád népe beolvadt. Ennek hiányában csak arról írnak, hogy hány százalék turáni, pamíri és más sztyepei elem van a mai magyar népességben, amit mindenki tud már és senki sem vitatja. Egy bevonuló népességhez mérni az embertani viszonyokat nem tartom szerencsésnek, hiszen azt az őstípushoz viszonyítani szerencsésebb lenne.

A magyar embertankutatóknak alapos gondolkodásbeli változtatásokra kellene felkészülniük ahhoz, hogy végre meghatározzák a Kárpát-medencei őstípus(ok)at, majd ehhez viszonyítsanak minden további népkeverdést. A Kr. e. 2000 körüli korból sűrűn emlegetett indoeurópai népek felvonulásával, megjelenésével komoly nehézségeink vannak. Európában ezt még soha senki nem bizonyította, beszélni viszont beszéltek róla eleget. A kettő távolról sem ugyanaz. E kérdésben különös módon nem ragaszkodik az indoeurópai történetírás semmiféle sokoldalú bizonyításhoz. A Kincsestárban kitértem már Erdély igen korai és kiterjedt mezopotámiai sumér kapcsolataira. Az "Erdély története" a bevett hivatalos ortodox gyakorlatot folytatja itt is, meg sem említi a sumérokat, ahogy senkit sem a Régi Keletről. A tatárlakai világhírű leleteket kikerülni nem tudván azt írja, hogy "Külön említést érdemelnek az 1961-ben Tartarián (Alsó-Tatárlaka) előkerült piktografikus táblácskák, amelyek meglepően hasonlítanak a protoelami és protosumér darabokhoz. A két terület közti kapcsolat azonban nagyon is kérdéses, mert az erdélyi és mezopotámiai darabokat legalább 1000 év választja el egymástól (a távolságon kívül), másrészt a korai vonalas-geometrikus írások egymástól függetlenül is hasonlóak." [18] Ami a meglepő hasonlóságot illeti, közlöm Hood összehasonlító tábláját három helyről, Erdély, Knossosz és Mezopotámia területéről, amelyeket most Badinytól [19] veszem át bemutatásra.

Semino-f, genetikai vizsgálatsorozat

A Magyarok génállománya és az „őstörténetek”.

A 2000-ben elvégzett Semino-féle, genetikai vizsgálatsorozat, Y-kromoszómás kutatási eredményei szerint:

"-A magyar férfiak 60 %-a az EU-19-es - őskőkorszakbeli - ősapa leszármazottja. A magyar férfiak további 13,3 %-a az EU-18, -11 %-a az EU-7, - és 8,9 %-a az EU-4 ősapa utóda.

Mindez azt jelenti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3 %-a négy ősapától ered, és 73,3 %-a már az őskőkorszakban a Kárpát-medencében élt férfiak utódja." (Dr. Czeizel Endre: A magyarság genetikája 235. oldal, 3. bekezdés.)

További fontos megállapítása volt a Semino-féle vizsgálatnak az, hogy az urali népekre jellemző TAT (EU13+EU14)jelű gén a magyarokból teljesen hiányzik!

A honfoglalóknál hét mintából kettő esetben tudták kimutatni ezt a bizonyos Tat markert, ami uráli, vagy ha a jelenleg rendelkezésünkre álló archeogenetikai adatokat vesszük figyelembe, Belső-Ázsiába az ázsiai hunok irányába mutathat.

"2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert folyóiratában, az USA-ban megjelenő Science-ben, Semino és 16 genetikus munkatársa közös közleményt tettek közzé. A magyar népesség vonatkozásában az alábbi megállapításokat tették:

1. A magyar nép ősei a napjainktól számított 40-35 ezer évvel ezelőtt Európában elsőnek jelent meg európai őstelepések között voltak!!

2. A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu19 haplotípus - őskőkori genetikai marker, a magyarokban, legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).

3. A magyar nép legközelebbi - genetikai szinten igazolható - rokonai a lengyel, az ukrán, továbbá a horvát nép. (Mit mondott Zrínyi?: Horvát vagyok, tehát magyar! Zrínyi a szkíta jogfolytonosság okán még tudta mit beszél.)

Genetikailag olyan, hogy "indoeurópai" nem létezik. Nincs "szláv" sem, csak "európai", és értik ez alatt éppen a magyarságra legjellemzőbb haplotípusok csoportjával jellemezhető népeket. A magyar nép

genetikailag európai, sőt, "őseurópai". (Természetesen a nyelvünk is és az írásunk is az!)

Géneket nem lehet "kölcsonözni", "átvenni", hamisítani, csak és kizárólag örökölni!

"A recens minták azt mutatják, hogy a 132 magyarországi és 99 székelyföldi férfitől, valamint ugyanolyan 113, illetve 84 nőtől nyert minta összetétele nem különbözik egymástól, és valamennyiüknek jó kilenctizede az európai őslakosságéval egyezik meg." - olvashatjuk a Magyar Tudomány említett számában. Fontos észrevenni: a székely és a magyar nem különbözik egymástól!

Már a honfoglalás- és Szent István-kori Magyarország lakossága is szinte kizárólag biológiailag európai eredetűekből állt." Az un. Honfoglalók csak hazatértek őseik földjére, vérrokonaiuk közé.

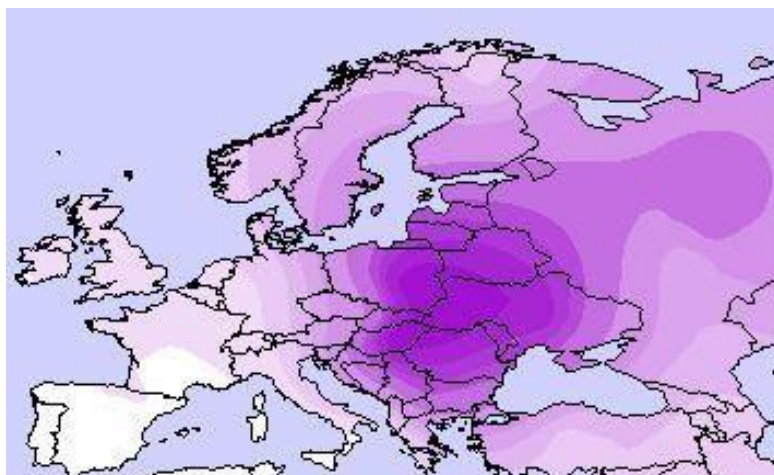
Az EU19 haplotípussal kapcsolatosan megemlítendő, hogy az nem csak Európában fordul elő. Tekintélyes frekvenciákkal találkozhatunk Észak-Indiában, Pakisztánban és Közép-Ázsiában is, ahol egyébként a marker legnagyobb gyakoriságát éri el. Ezek azok a területek, ahol a szkíta, szaka, sumer, hun, szabír, pártus stb. kultúra kisugárzott és történetileg, régészetiileg is kimutatható a jelenléte.

Megállapítható, hogy az őstörténet kutatás egyiptomi, indiai, sumer, ázsiai elemei egy közel 50.000 éves nép, a királyi szkíták, vagy szaknyelven szólva az EU19 haplotípus kulturális epizódjai.

Ezért a magyar nem származik sem a sumertől, sem az egyiptomitől, sem az ázsiai népektől, hanem az EU19 génállományú, Őseurópai, ősnép alkotott az említett helyeken civilizációkat, birodalmakat, az adott helyi populációkkal közösen.

Ezért van az, hogy a nagyon szembetűnő azonosságok mellett, karakterisztikus különbségeket mutatnak fel ezek az ősi kultúrák. Az azonosságot az EU19 őseurópai nép alapkultúrája adja, az egyedi ízt, pedig a helyi lakosság kultúrája adja.

Ettől különbözik az etruszk, a pelazgtól, a föníciai a sumertől, az indiai szaka az ázsiai huntól, az ír kelta a Kárpát-medencei keltától. Ettől más az egyiptomi, a hurrita, a káld, a méd és a pártus, de az EU19 genetikai és kulturális információs tartalma köti őket össze.

Az Eu19-es haplotípus génfrekvencia térképe Európában Semino és mttsai közleménye alapján. (Ábra: Gáspár R.)

Ahol a lila árnyalat megjelenik, ott az EU19 őseurópai nép tartósan megtelepedett és keveredett a helyi lakossággal, és elvitte magával a gabonát, a sertést, a szarvasmarhát, a kerámiát, majd a kereket, kocsit, lovat, nyerget, nadrágot, zekét, kabátot és nem utolsó sorban a hitvilágot, a vallást, a társadalmi felépítmény mellérendelő, köztulajdonon alapuló szerkezetét. (ezt nevezik ma Szentkorona értékrendnek)

Ezért az őstörténet kutatás terén nem a kabátot kell a gombokhoz hozzávarrni, hanem fordítva.

Az Angol régész, Gordon Childe szerint a kőkorból létezett egy azonos műveltségű nép a Mezopotámia, Kárpát medence, Kréta háromszögben. Észrevételeit 1929-ben tette közzé a *The Danube in Prehistory* c. művében.

„A Kárpát medence volt a szarvasmarha európai házasításának gócpontja, mert a vad őse itt élt a legnagyobb számban. A sertés helyi vad őseinek házasítását a Kárpát medencéből, főleg a bronzkorból lehet kimutatni.”

A Kárpát medence az őskőkor (a paleolitikum)-tól kezdve Európa legsűrűbben lakott területe volt. A Kárpát medence nemcsak az állatok házasításának volt az egyik legfontosabb gócpontja, hanem Európa benépesedésének is.

Az új kőkorból (neolitikum) a Kárpát medencében 3 nagy műveltségkör virágzott.

-A KŐRÖS műveltség (i.e. 5.000) kiterjedt Erdélyre, Duna-Tisza közére, valamint a Dunántúl Duna-Dráva szögletére.

-A Nagyalföldön volt az alföldi vonaldíszes edények műveltsége (i.e. 4.000).

-Míg a Dunántúlon a Dunántúli vonaldíszes edények műveltsége (i.e.4.000).

Az utóbbi leletanyaga megtalálható a Bécsi és Cseh medencén keresztül egészen a Rajna vidékig.

H. Würm (Würm a göttingeni egyetem neves professzora) kutató igazolta hogy a Kárpát medencében a gabonafélék kinemesítése az Őscirokból az i.e. 6.000 - ben már befejeződött.

Állítását igazolják a gabona termesztéséhez szükséges szerszámokat előállító kőipartelepek feltárásai és azok kormeghatározásai Tarcál, Tokaj, és Csitár határában.

A Kárpát medencéből származik

*6

- az epigrafikai és paleográfiai írásrendszer a gyökrendszerű, fraktál ősnyelvvel

- a korong előtti és a korongolt kerámia

- a gabona kinemesítése az őscirokból

- a fémbányászat

- a fémművesség

- a házasított sertés és szarvasmarha

- az ötvös művészet és a technikai civilizáció alapja a kerék, a kengyel!

Gordon Childe és Fritz Sachermeyr szinte egybehangozóan írják műveikben, az Európai népek tanítómesterei a Kárpát medencei scythák voltak.

Ezért köszönet és hála mindazon őstörténet kutatóknak, akik a Kárpát-medencei 50.000.- éves nép történelmét, annak szeleteit feltárták, illetve ezen ősnép és más népek közös múltját, az ezen együttműködésből kifejlődő civilizációk „magyar” vonatkozásait feltárták.

DR Aradi Éva Fehér hunok Indiában c. könyve korszakos jelentőségű, de a genetikai vizsgálatok is döntő jelentőségűek.

Köszönet Varga Csaba és Varga Géza íráskutatóknak a székely rovás és a szkíta-hun szakrális hieroglifák kultúra és művelődéstani jelentőségének kutatásaiban végzett munkájukért.